ஸ்ரீமதே நம:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீமந்நிகமாந்த மஹாதேசிகன்

அருளிச்செய்த ரஹஸ்யங்களில்

௨௦-வது ரஹஸ்யமான

ஸ்ரீமதபயப்ரதாநஸாரம்.

அபயப்ரதானஸாரம்.

[illegible] - மஹாபாஷ்யம்

ஸ்ரீரங்காசார்யரால்

பரிசோதிக்கப்பட்டு

பெங்களூர் துளசிதோட்டத்திலிருக்கும்

தூப்புல் - வேங்கடாசார்யர்

பரவஸ்து - ராமாநுஜாசார்யர்

பரித்திச்சேரி - சக்ரவர்த்தி - ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர்

கிருஷ்ணமாசார்யர்

இவர்களுக்காக

வியவஹாரதரங்கிணீ அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

சென்னபட்டணம்.

ஸ்ரீதேசிகன் திருவவதார௵ - ௬௧௪ - வதான

சித்ரபானு௵.

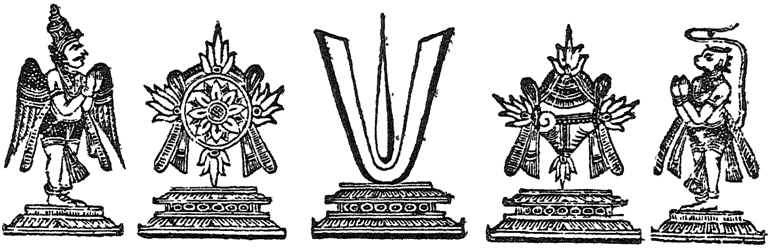

ஸ்ரீயை நம:.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம:.

ஸ்ரீ நிகமாந்தமஹாதேசிகன் அருளிச்செய்த ரஹஸ்யங்களில்

௨௦-வது ரஹஸ்யமான

அபயப்ரதாநஸார:.

ஸ்ரீமாந் வேங்கடநாதார்ய: கவிதார்க்கிககேஸரீ |
வேதாந்தாசார்யவர்யோ மே ஸந்நிதத்தாம் ஸதா ஹ்ருதி ||
ராமாநுஜதயாபாத்ரம் ஜ்ஞாநவைராக்யபூஷணம் |
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதார்யம் வந்தே வேதாந்ததேசிகம் ||

சீரொன்றுதுப்புற் திருவேங்கடமுடையான்
பாரொன்றச்சொன்ன பழமொழியுள் . ஓரொன்று
தானேயமையாதோ தாரணியில்வாழ்வார்க்கு
வானேறப்போமளவும் வாழ்வு.

வாக்திவசவஸாதேயம் ஸங்க்ருஹ்ய ப்ரகரோதி ய: |
அபயப்ரதாநஸாரம் ஸோயம் வ்யாஸத்ருத் தேசிக: ||

ஜயத்யாஸ்ரிதஸந்த்ராஸ த்வாந்தவித்வம்ஸநோதய: |
ப்ரபாவாந் ஸீதயா தேவ்யா பரமவ்யோமபாஸ்கர: ||௧||
ப்ராய: ப்ரபதநே பும்ஸாம் பௌநபுந்யம் நிவாரயந் |
ஹஸ்தஸ்ஸ்ரீரங்கபர்த்துர்மே ஸ்வாதாபயமுத்ரித: ||௨||

நத்வா தேஸிகதேஸிதாந் ஸதர்த்தாநிஷ்டம் ச நஸ்ஸ்வயம் ரக்ஷாதீக்ஷாஸமயிகஸமயாநுஸந்தேய | ஸர்வாதீஸ்வரரக்ஷண க்ஷமதாபாரம்யமும் த்ருஷ்டாந்தமாக ப்ரஸ்தந வதாங்ஙளாஜ ராஜதே ||

சோகந்தவிர்க்குஞ்சுருதிப்பொருளொன்றுசொல்லுகின்றேன்
நாகந்தனக்குமிராக்கதர்க்குநமக்குஞ்சரணம
ஆகண்டலனமகனாகியவாவலிப்பேறியதோர்
காகம்பிழைத்திடக்கண்ணழிவேசெய்தகாகுத்தனே.

ஒருக்காலே சரணாக வடைகின்றார்க்கு
முனக்கடிமை யாகின்றே னென்கின்றார்க்கும்
அருக்காதே யனைவர்க்கு மனைவராலு
மஞ்சேலென் றருள்கொடுப்ப னிதுதானேதும்
இருக்காலு மெழின்முனிவர் நினைவினாலு
மிவையறிவார் செயலுடனென் னிசைவினாலும்
நெருக்காத நீள்விரத மெனக்கொன் றென்று
நெறியுரைத்தார் நிலையுணர்ந்து நிலைபெற்றோமே.

"பரித்ராணாய ஸாதூநாம் விநாஶாய ச துஷ்க்ருதாம்| தர்ம ஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகே யுகே||" என்கிறபடியே ஸர்வேஶ்வரன் ஒரு த்ரேதாயுகத்திலே சக்ரவர்த்தித்திருமகனாயவதரித்தகாலத்திலே ஸ்ரீவால்மீகிபகவான், ப்ரஹ்மபுத்ரனான ஸ்ரீநாரதபகவான் பக்கலிலே இவ்வவதார வ்ருத்தாந்தத்தை ஸம்க்ஷேபேண ஶ்ரவணம் பண்ணி, "மச்சந்தாதேவ தே ப்ரஹ்மந் ப்ரவ்ருத்தேயம் ஸரஸ்வதீ" என்கிறபடியே, ஸர்வஜ்ஞனான ப்ரஹ்மாவினுடைய ப்ரஸாதத்தாலே ப்ரவ்ருத்தமான திவ்யஸாரஸ்வதத்தையுடையனுமாய், "ரஹஸ்யம் ச ப்ரகாஶம் ச யத்வ்ருத்தம் தஸ்ய தீமத:| ராமஸ்ய ஸஹஸௌமித்ரே ராக்ஷஸாநாம் ச ஸர்வஶ:|| வைதேஹ்யாஶ்சைவ யத்வ்ருத்தம் ப்ரகாஶம் யதி வா ரஹ:| தச்சாப்யவிதிதம் ஸர்வம் விதிதம் தே பவிஷ்யதி|| ந தே வாகந்ருதா காவ்யே காசிதத்ர பவிஷ்யதி||" என்று ப்ரஹ்மாவாலே லப்தவரனுமாய், "ஹஸிதம் பாஷிதம் சைவ கதிர்யா யச்ச சேஷ்டிதம்| தத்ஸர்வம் தர்மவீர்யேண யதாவத்ஸம்ப்ரபஶ்யதி||" என்கிறபடியே, தர்மவீர்ய ப்ரஸூதமான திவ்யசக்ஷுஸ்ஸாலே இவ்வவதார வ்ருத்தாந்தத்தை, "பாணாவாமலகம் யதா" என்னும்படி நிரவஶேஷமாக ஸாக்ஷாத்கரித்து, "ஹ்ருதி ஸம்ஶ்ரிய நந்தவோரம் மோஹநாரஜநீசரம்| விவேகஶரஜாலேந ஶமம் நயதி யோகிநாம்||" என்கிறபடியே, முமுக்ஷுவுக்கு பரமோபகாரகமான இவ்வவதார ரஹஸ்யத்தை

வெளியிட்டு லோகத்தை உஜ்ஜீவிப்பிப்பதாக தன் கருணையாலே ப்ரவ்ருத்தமாய், "இதிஹாஸ புராணாப்யாம் வேதம் ஸமுபப்ருஹ்மயேத் | பிபேத்யல்பச்ருதாத் வேதோ மாமயம் ப்ரதரிஷ்யதி ||" என்கிற சாஸ்த்ரார்த்தத்தை அநுஸந்தித்துக்கொண்டு வேதோபப்ருஹ்மண ஸாபேக்ஷரான வஸுச்ருதர் பக்கலிலிருக்கிறதாலும், அவர்களைப் பற்ற வேதங்களுக்குண்டான ப்ராமாண்யத்தை ஸ்தாபிக்கைக்காகவும், "புராணம் வேதவேதஸம்மிதம்" என்கிறபடியே, நாலுவேதங்களையுமொருதட்டிலும் தானொருதட்டிலுமாக நிற்கிற ஸ்ரீபாரதாராயணமாகிற ப்ரபந்தத்தையருளிச்செய்து, 'யேந த்வயா பாரததைலபூர்ண: ப்ரஜ்வாலிதோ ஜ்ஞாநமய: ப்ரதீப:" என்கிறபடியே, அதனைக்கொண்டு ப்ரபந்தத்தை ப்ரவர்த்திப்பிக்கக் கடவோமென்று சிந்தித்த ஸமயத்திலே ஶுகமுநிவர்கள் வந்து வேதோபப்ருஹ்மணம் பண்ண, 'ஸ து மேதாவிநௌ த்ருஷ்ட்வா வேதேஷு பரிநிஷ்டிதௌ | வேதோபப்ருஹ்மணார்த்தாய தாவக்ராஹயத ப்ரபு:||" என்கிறபடியே, உசிதாதிகாரிஸத்பாவத்தாலே உபப்ருஹ்மணச்ரேஷ்டமான ப்ரபந்தத்தை ப்ரவர்த்திப்பித்தான்.

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ரஹஸ்ய நவநீதே - ப்ரபந்நாவதார:
ப்ரதமோதிகார:.

இப்படி உபப்ருஹ்மணத்தில் பண்ணுகிற ப்ரஹேலிகைகளான வேதோபப்ருஹ்மணங்களில் ப்ரதாநமான உபப்ருஹ்மணம் ஸ்ரீராமாயணாதிகளில் சொல்லுகிற ஸர்வேச்வர ப்ரபத்தி விஷயமாயும், ஸர்வாதிகாரமான ச்ரவண மநநாதி பரமஹித விஷயமாயும் இரண்டுவகையாயிருக்கும்.

இதில் ஸர்வேச்வரனான ப்ரபத்தியை நிஷ்கர்ஷிக்குமிடத்தில் ஸர்வேச்வரனைப்பற்ற ஸந்தேஹமொன்றும், ஸம்சயமொன்றும், ஸ்ருதிகளொன்றும ஸஹ்ருதராயிருப்பாரிருவருண்டு. அவர்களாலொன்றில் ஸர்வ

ஸரனுடைய மகனும் பேரனும். அவர்களில் பேரனை ராமனைக் காட்டில் ஸவிஸ்வாமித்ரனுடைய யாகத்தை “ஜ்ஞானம் விஜ்ஞானம் ஸஹிதம் ... விஷ்ணு ... ” என்று ஸ்ரீபரசுராமவாக்யத்தாலே வெளியிட்டான். ராவண வதார்த்தம் தேவர்கள் வந்து பெருமாளை ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிறபோது ப்ரஹ்மாதிஸர்வதேவதைகளுடைய, “கர்த்தா ஸர்வஸ்ய லோகஸ்ய ஸ்ரேஷ்டோ ஜ்ஞானவதாம்விபோ | உபேக்ஷஸே கதம் ஸீதாம் பதந்தீம் ஹவ்யவாஹநே || கதம் தேவகணச்ரேஷ்டம் ஆத்மானம் நாவபுத்யஸே | உபேக்ஷஸே ச வைதேஹீம் மாநுஷ: ப்ராக்ருதோ யதா ||” என்கிற வாக்யத்தாலே பெருமாளுடைய ஸர்வேஶ்வரத்வத்தை ஸ்தாபித்தான். அநந்தரம், தேவர்கள் தவிர ப்ரஹ்மா தனித்துப்பண்ணின ஸ்தோத்ரத்திலும் எதிரிகையாலே விடுதீட்டானகணக்கிலே “அக்ஷரம் ப்ரஹ்ம ஸத்யம்” என்று ஸர்வவிலக்ஷணமான பரப்ரஹ்மம் பெருமாளென்னுமிடத்தையும், “ஜகத் ஸர்வம் ஶரீரம் தே” என்று ப்ரஹ்மமுக்கணமான ஜகத்காரணத்வத்தையும், ஜகச்சரீரம் தே, என்று ஸர்வசரீரகத்வத்தையும், “அஹம் தே ஹ்ருதயம் ராம ஜிஹ்வா தேவீ ஸரஸ்வதீ” இத்யாதிகளாலே ஸ்ருஷ்டிமத்தில் வர்த்தமானமான ஹ்ருதயஸ்தத்தாலே ப்ரஹ்மாவினுடைய காயத்வத்தையும், மற்றுமுள்ள தேவதைகளெல்லாம் விபூதிகளானபடியையும், “ஶரண்யம் ஶரணம் ச த்வாமாஹுர் திவ்யா மஹர்ஷய:” என்று ஸர்வ ஶரண்யத்வத்தையும்பேசினான். யாவனொருவன் ப்ரஹ்மாவை முற்படஸ்ருஷ்டிக்கிறானென்று ஶ்வேதாஶ்வதரோபநிஷத்திலே யதிதமான வஸ்துத்தை உத்தரஸ்ரீராமாயணத்திலே ப்ரஹ்மா தன்னுடையவாக்யத்தாலேபேசினான். எங்கனேயென்னில், “ஸ மயே ஸ்ருஷ்டோ மஹாபாஹோ ஸர்வலோகாந் ஸிஸ்ருக்ஷதா | ஸம்க்ஷிப்ய ச புரா லோகாந் மாயயா ஸ்வயமேவ ஹி || மஹார்ணவே ஶயாநோ அப்ஸு மாம் த்வம் பூர்வமஜீஜந:||” என்று தொடங்கி, “பத்மே திவ்யே அர்க்க ஸங்காஶே நாப்யாமுத்பாத்ய மாமபி | ப்ராஜாபத்யம் த்வயா கர்ம ஸர்வம் மயி நிவேஶிதம் || ஸோஹம் ஸந்யஸ்த பாரோ ஹி த்வாமுபாஸே ஜகத்பதிம் | ரக்ஷாம் விதத்ஸ்வ பூதேஷு மம தேஜஸ்கரோ பவான் || ததஸ்த்வமபி துர்த்தர்ஷாத்

ஹாவாத நாத நாக | ரக்ஷாய்ஸ்ஸெய்ஹெதா நா விஷ்ணுஸ்ஸெஜ ஹிவாநு || கநித ஹ்ராவீயவாநுவதெ்ரா ஹ்ராதராணாஹஷ்வய் நஃ|ஸஸ்தெநஷக்ருதெஷ்ஸொகஸராயாயக்ஷெஸ||ஸக ்வித்ராஸரோ நாஸவ்ஜாஸஜமெதாய நா | ராவணஸரவயா காக்ஷீ ஊ நஷெஷஷ்ஸெநாஷயாஃ||" என்று ஸ்வெய்ஸ்ராான் பரம காரணமானபடியையும், தானவனுக்கு காயஸ்ஹஜனுமாய் வரத ஞனுமாய் தநயீ நவஷிணஹனுமாயிருந்தபடியையும், தங்கள் நடு வும் ராஜவம்ஶத்தில் நடுவும் ஸ்வெய்ஸ்ராநு ஊஹ்ராதிகளுடைய ஊஸ்ர த்த்ற்போாலெ ஸெவயாலே அவதரித்திருக்கிறுனென்று மிடத்தை யும் வ்யூஹாவிண்ணப்பஞ்செய்தான்.

தன்னுடைச்சோதிக்கெழுந்தருளுகிறபோதும், "க்ஷமவிஷொ ஹஷ்ஞெ ஷிஷ்ரவ்யாஷொஸிா நஷ | ஹ்ராதஷி ஸஹஹெவா ஹெஃ வ்யிஶஸவஶகாஞ நும்|| ஸெஷ்ணவிஞாஊஹாதஜா ஸவா காஶஸ நாதநம் | கூஹிஸொகவதிஷெவநகாஸெஷநஜா ந தெ || ஜஉதாயாவிஶாணாக்ஷீ தவவஸவஷாரிரூஹா | யாஜிவு ஸிஊஹாதஜஸாஞ நவ்யிஶஸயா||" என்று விண்ணப்பஞ்செ ய்தான். இப்படியால் வ்யூஹாதிகளுக்குங்கூட ஶரணரமாய் வரஊ காரணமான தத்வத்தை வ்யுதிவாதிக்கிற வெஷஸாமங்களுக்கு உவ வ்யூஹணமபண்ணினான்.

ஊதி கவிதாகிக்கஸிஹஸர ஸ்வதத்ரஸதத்ரஸர

ஸ்ரீவெக்ஷ நாயஸரவெஷாஞாவாயஸ்ரக்ருதிஷு

ஊஹயவ்யூஹா நவாரெ

வரதவெஹாவவ்யூஹணாயிகாரொாதிதீயஃ.

ஸ்ரீஊதெநிமாஞஊஹா மஹரவெநஊஃ.

இப்படி ஸர்வஶரணரமான வரதக்ஷத்தினுடைய வஶீகரண ஸஊயமாய், ஸவ்யிகாரமாய், வரஊஹிதமாயிருக்குற ஶரணா மதியஊத்துக்கு வியாயகங்களான வெஷஸாமங்களை ஐவ்யவம்ய த்தில் உவக்ரஊஷிகளாலேஉவவ்யூஹித்தான். எங்கனே என்னில்

அவதாராரம்பத்தில் முற்பட சக்ரவர்த்தியினுடைய யஜ்ஞத்திலே ஹவிர்ப்பாக க்ரஹணார்த்தமாகத் திரண்டதேவர்கள் ரக்ஷாகாங்க்ஷிகளாய், "ஆவாரார் துணை" என்று நிற்கிறவளவிலே, 'ஏதஸ்மிந்நந்தரே விஷ்ணுருபயாதோ மஹாத்யுதி:| ஶங்கசக்ரகதாபாணி: பீதவாஸா ஜகத்பதி:||" என்கிறபடியே, ஸர்வஶேஷியான ஸர்வேஶ்வரன் அவகாஶம்பார்த்து ரக்ஷணஸந்நாஹத்தாலுண்டான புகர் தோன்றும்படி ரக்ஷணோபகரணங்களோடே கூடியெடுத்துவந்து தோற்ற, "ஶிஷ்டஸம்ப்ரயாஸ்து ஶரணம் கதா:" என்றுதுடங்கி தேவஜாதியுள்ளாரெல்லாருமிருந்ததேகுடியாக ஶரணாகதரானபடி சொன்னான். த்ரிஶங்குஶுந:ஶேபாதிவ்ருத்தாந்தங்களிலும் விஶ்வாமித்ராதிவ்யாபாரவிஶேஷங்களைச் சொல்லி, ஶரணாகதரக்ஷணம் பரமதர்மமெனனும் ஸத்ருகாருணிகவிஷய ஶரணாகதிவைபவ விநாஶத்தைப் பின்னும் காட்டினான். இளையபெருமாள், "ஸ ப்ராதுஶ்சரணௌ காடம் நிபீட்ய ரகுநந்தந:| ஸீதாமுவாசாதியஶா ராகவஞ்ச மஹாவ்ரதம்||" என்று உபாயபரிக்ரஹத்தைப்பண்ணி இதுக்கு ஃபலமாக, "குருஷ்வ மாமநுசரம் வைதர்ம்யம் நேஹ வித்யதே| க்ருதார்த்தோऽஹம் பவிஷ்யாமி தவ சார்த்த: ப்ரகல்பதே||பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா கிரிஸாநுஷு ரம்ஸ்யதே| அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரதஸ்ஸ்வபதஶ்ச தே||" என்றுபெருமாளும் பிராட்டியும் சேர்ந்தசேர்த்தியிலே தாமடிமைசெய்ய அபேக்ஷித்தாரென்று சொல்லுகையாலே உபாயோபேயபரகாஷ்டாரூபமான ஶரணாகதி ஶ்ரைஷ்ட்ய விஶேஷத்தை உபப்ரும்ஹித்தான.

முற்பாடரான தேவர்கள்பண்ணின ப்ரபத்திக்காக ராவணவதத்துக்கெழுந்தருளுகையும், ஸ்ரீபரதாழ்வான்பண்ணினப்ரபத்திக்காகமீண்டுதிருவபிஷேகம்பண்ணி ராஜ்யம்பண்ணுகையும்விரோதமானபடியாலே ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு ப்ரபத்தி பண்ணினபோதே ஃபலம் சடக்கெனத் தலைக்கட்டித்தில்லையேயாகிலும், அவருக்கு கைகேயீவரத்தாலே * ப்ரஸக்தமான அவத்யந்தீரும்படி "மரவடியைத் தம்பிக்கு வான்பணையம்வைத்துப்போய் வானோர் வாழ

---

* அவருக்கு கைகேயீவரத்தாலே என்னுமிடத்தில் கைகேயீ கலகத்தாலே என்கிறபாடபேதம் சிலது கோசங்களிலுண்டு.

என்கிறபடியே அப்போது ஸாக்ஷாத்ஸம்பந்தமான திருவடிகளுக்கு ப்ரதிநிதியான ஸ்ரீசடகோபனாலே ஸம்பந்தஞ்சொல்லி" பின்பு ஸர்வஜ்ஞனான தேவகாயத்ரீ தலைக்கட்டினவாறே ஸ்ரீவால்மீகியினாலே ஸாக்ஷாத்ஸம்பந்தமான திருவடிகள் ஸம்யோகங்களாய் ஸம்பந்தங்களானபடி சொன்னான். அப்படியே, "ஸர்வாண்யங்கானி தாந்யஸ்ய ஸமஸ்தானி ஜகத்பதே: ஸப்தத்வீபவதீ ப்ருத்வீ தஸ்ய பாதௌ ப்ரகீர்த்திதௌ ஸர்வஸ்யைவ ஜகத்யஸ்ய ஸர்வம்" என்கிறபடியே, "புற்பாமுதலாப் புல்லெறும்பாதியொன்றின்றியே நற்பாலயோத்தியில்வாழுஞ்சராசரமுத்தவும் நற்பாலுக்குதந்த நான்முகனார்பெற்றனுட்டுளே" என்றும் பேசுகிறபடியே ஜங்கமஸ்தாவரவிஸ்தாரமான உபாயாதிகார ப்ரஸங்கஸம்ஹிதமான ஜனங்களையும் ஸ்ரீராமாழ்வான் பண்ணின ப்ரவ்ருத்தியினாலே அவருடைய விஷயவாஸநாதிபற்றுசாக பின்பு ரக்ஷிக்கும் ப்ரகாரததுக்குப்புறஞ்செய்யலான, "தேவயம்ஸவதாரக்ஷ்யா ஸவிஷயவாஸிந:" என்கிற ருஷிவாக்யத்தின்படியே, அவர்களுக்கு விரோதிகளான ராக்ஷஸரை நிராகரித்து ருஷிகளை ரக்ஷித்தபடி சொல்லுகையாலே ரக்ஷாபேக்ஷைபண்ணும்போதுவேறேருபகாரம் பண்ணவேண்டா. ஸகலநமோவரமானவிஷயத்தில் துவக்காலே ஸர்வ்வரக்ஷணாமதியைப்போலே வெளியிட்டுக் குடுக்கவேண்டுமையுமென்று திருக்கண்ணமங்கையாண்டான்படியிலே கடைத்தலையிருந்துவாழும்சோம்பரையுகத்தியென்று யோத்தைவெளியிட்டான். ஸுக்ரீவராயனையும், ராமிரக்கையனை காகநு ப்ரஹ்மாஸ்த்ர விமோசிதமானதுரும்பாலே துறப்புணடு ப்ரஹ்மாமுதலாக உன்னையறியோமென்னுக உற்றார்வாசல்களெல்லாம்நுழைந்து என்னைக் காத்துக்கொள்ள வல்லாருண்டோவென்று, கதறினவிடதது காக்கைக்கொருவருமில்லையாய்த்து. அவ்வளவில, "ஸபித்ராவபரித்யக்த ஸுரைஸ்ஸமஹர்ஷிபி:" எனறபடியே ப்ரியஹிதகாரிகளான தாயுந்தகப்பனும் வாழுகிற நாட்டிலே குடியிருக்கிற தேவஜாதிகளும் ஸரணாமதாரக்ஷணயுத்தத்துக்குவதேஷ்டாக்களான மஹர்ஷிகளுந்தாங்களேறிட்டுக்கொண்டால், "ப்ரஹ்மாஸ்யம்ஸமுஹ்ய தாராந நேவாரஸுதி ணேதஸுதி ஸுராணகோவா| ஸம்தேசாமேஹம் ஸுஷ்டுநாயகோவா த்ராதம் ஸர்வகாமிராமேவச்ய||" என்கிறப

டியே இக்காகத்துக்கு ரக்ஷிக்கவொண்ணாதென்று இதினுடைய ஹிதத்தை நிரூபித்து பெருமாளைக் கைக்கொள்ளுகைக்கீடாக இக்காகம் எங்கும் போய்க்கரைகாணுதே "ஏரிகடல்வாய்மீண்டேயும் வங்கத்தின் கூம்பேறும் பெருமாப்பறவை" என்கிறபடியே அநந்யகதியாய் விழவேணுமென்று பார்த்து எல்லாரும் துரத்திக் கதவடைத்தார்கள். அப்போது வேறொருதிக்கை நோக்கினால் ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் தொடருகிறபடியும் பெருமாளெழுந்தருளியிருக்குமதிக்கை நோக்கினபோது கொலை நினைவின்றிக்கே செருக்கடைக்கானைத்திருக்கிற ஸர்வலோகசரண்யனுடைய திருவுள்ளத்தைத்தயங்கப்பண்ணின்ற ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் காலதாழ்கிறபடியையும் கண்டு காகம் தப்பிப்போக நினைப்புண்டாயிருக்கச்செய்தே, "த்ரீந் லோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய தமேவ சரணம் கத:" என்றபடியே போக்கற்று வந்துவிழுந்தது; இப்படிவிழுந்தவிடத்திலே, "ஸ தம் நிபதிதம் பூமௌ சரண்ய: சரணாகதம் | வதார்ஹமபி காகுத்ஸ்த: க்ருபயா பர்யபாலயத் ||" என்கிறபடியே வதார்ஹனே போக்கற்று தாமிருந்தவிடத்திலே வந்துவிழுந்தமாத்திரமே சரணாகதியாகக்கொண்டு பெருமாள் ப்ராணாபேக்ஷனானவனுக்கு ப்ராணப்ரதானம் பண்ணிரக்ஷித்தாரென்கையாலே எத்தனையேனும் தீரக்கழியவபராதம் பண்ணினாரையும் போக்கற்றுவிழுந்தால் ஸ்ரீஸூக்தத்திலும் நாராயணஸூக்தத்திலும் சொல்லுகிறபடியே நித்யாநபாயினியான பிராட்டி ஸந்நிதியுண்டாகையாலும், பரமகாருணிகத்வாதிகளாலும் பெருமாளே திட்டிக்கொண்டு ரக்ஷிப்பரென்னும் பரமரஹஸ்யத்தை வெளியிட்டான். ப்ராணாபேக்ஷனான இக்காகத்துக்கு ப்ராணப்ரதானம் பண்ணுகையாலே ப்ரபத்திமஹாவிச்வாஸம். உபேக்ஷ்யதியான இக்காகத்துக்கு ஸர்வாபேக்ஷபாகவொரு கண்ணழிவாலே அஸ்த்ரத்தைவிலக்கினார். ஸ்ரீ ஸமுத்ரராஜனளவில் தொடுத்த அம்பை அவன் தெளிந்து அஞ்ஜலிஹஸ்தனாய் ஸாபேக்ஷனாய்வந்தவளவில் அவனுக்கு அபீப்ஸிதவிரோதிகளான ஸ்தலங்களிலேயேவினார். ஸமுத்ரத்தைப்பற்றித் தொடுத்த அஸ்த்ரம் ஸமுத்ராபிமானிவாக்யத்தாலே ஸாந்த்வனாய் சரணாகதனாகையாலே த்விஷத்துக்கள் பக்கலிலே, க்ஷத்ரியருடைய வாசகத்தையேறிடுங்கணக்கிலே ஸமுத்ரவிரோதிகளானவாபீரர் பக்கலிலே ஏவினார். காகத்தைப்பற்ற அஸ்த்ரத்தை ப்ரயோகித்த

ளவில்போக்கறுதியொழிய உள்ளொருபசையில்லாதகாகம், ப்ரபந்ந
மானபோது இக்காகத்துக் குப்ராயம்பண்ணுகையில் அபிஸம்
திவிராமில்லாதபடியாலே "அத்தைக்கண்டுகொள்ளாமை கொலே
கொண்டுவா" வென்கிறபடியே இனியோப்ராயத்தோடே மற்ற
கண்ணும் போமென்றஞ்சி, உபாஸநபிஸம்தியைவிட்டு திரிகைக்காக
ஒருகண்ணை அஸ்த்ரத்துக்கிலக்காக்கினர். ஆகையாலிம்மூன்றுவ்ருத்தா
ந்தத்திலும் அஸ்த்ரத்துக்கு லக்ஷ்யம்கொடுத்தபடிகளெல்லாம்-ஆஸ்ரித
ஹிதமாகவென்று நிர்ணீதம். காயத்ரிஜபஸம்தியுண்டாயிருக்க
ஹோமவ்ருஷத்தாலே சக்ரவர்த்தியாய் கடுகபெருமாளெழுந்தருளி
யிருந்தவிடத்திலே வாராதவளவிலே ஸயோகிமவநம் பண்ணினு
ராக பழிசுமந்த மஹாராஜர்விஷயத்திலே இளையபெருமாளுடைய
சீற்றத்தைக்கண்டு ஸந்த்ரியானதிருவடி, "க்ருதாபராதஸ்ய
ஹி தே நாந்யத்பஸ்யாம்யஹம் க்ஷமம் | அந்தரேணாஞ்ஜலிம்பத்வா லக்ஷ்மண
ஸ்ய ப்ரஸாதநாத்॥" என்று அவஸரத்திலே பராயமே பத்தா
சாக ப்ரபந்நராய் ப்ரஸாதிப்பிக்க வ்ராதமென்று மஹாரா ஜ
ருக்குதர்மோபதேசஞ்சொல்லும் க்ருத்த்திலே ஹிதஞ்சொல்ல மஹா
ராஜருந்தெளிந்து, "யதி கிஞ்சிதபிக்ராந்தம் விஸ்வாஸாத் ப்ரணயேந வா |
ப்ரேஷ்யஸ்ய க்ஷமிதவ்யம் மே ந கஸ்சிந்நாபராத்யதி॥" என்று க்ஷமை
கொண்ட ப்ரகாரத்தைச் சொல்லுகையாலே, ஸமவதிஷயத்திலே
ஸாபராதநாலும் ஸாமவதமே க்ஷமைகொள்ள வல்லவத்
தாலே பெருமாள் க்ஷமித்தருளுகையாலே யிவன், நிரபராதனுய்
நிக்ஷேபயோக்யனுமென்னுமிடத்தைவெளியிட்டருளினன். அவ்
வளவில், "யதப்ரோக்தம் ஹிதம் தஸ்ய ப்ரபந்நஸ்யாபி தம் |
யோக்யம் பரோக்ஷணம் க்ருதம் தத்க்ஷமம் ..." என்று இளைய
பெருமாள் தம்முடைய பாரதந்த்ர்யங்களுக் கடிப்ரதிபூர்வ
ரானபெருமாளுடையசித்தத்தளவில் பிறந்தபாசுரங்களென்றுதம்
முடைய வபராயத்தை வெளியிடுமாக்கி, "நவஸம்பந்திதம் வம்
ஸாபயேநாப்ரமாதம்" என்னுப்போலே மேலெழுச்சியான
பெருமாளுடைய பாசுரங்களுக்குக் காரணம் காமன்செய்தான்.
மந்த்ரிசெயதானென்கிறவாக்யத்தின்கணக்கிலேசோகமேயாய்த்து,
"ஸமயே திஷ்ட ஸுக்ரீவ" என்கையாலே பெம்மாருளிச்செய்தபாசுர

ரங்களுக்கு தாத்வயமென்றுகாட்டி அப்படியே ஸாமாந்யமான தங்கள் அபராதங்களுக்கு க்ஷமாராஜர்க்ஷமைக்கொண்டாரென்கிறபடியாலே ஸாபராதரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்புரிந்த அனுதாபத்தாலே க்ருதப்ராயஶ்சித்தரானால். இவர்கள் விஷயத்தில் அபராதக்ஷமையில் பண்ணின அநாதராதிகளுக்கு தாங்களும் எதிரே க்ஷமைகொள்ளவேணுமென்று ஶாஸ்த்ரார்த்தத்தைக்காட்டினான். இப்படி விபீஷணவ்ருத்தாந்தத்துக்குமுன்பு சரணாகதியார்த்தில் ப்ரபத்தின்நிலே சொன்னோம். இவ்விபீஷணவ்ருத்தாந்தத்துக்குப்பின்பு, "ஸமுத்ரம் ராகவோ ராஜா ஶரணம் கந்துமர்ஹதி॥" என்றுதனக்குஶரணாகதி ஸம்பிக்கக்கண்ட பரமயோகிகனுடைய வாக்யத்தாலே யஶக்தனுக்கு முதலிலிஶக்தமே அநுஷ்டிக்க ப்ராப்தமென்னு மிடம்சொன்னான். அவ்விடத்தில், "அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம॥" என்று அருளிச்செய்த பெருமாள கையம்புமாண்டவரல்லாமையாலும், ஶரணமாகவரிக்கப்பட்ட ஜலாஶயம் அசேதநமாய் அஶக்தமாகையாலும் ஶரணாகதி ஸபியாதொழிந்ததெத்தனை, பின்பு ராவணன் தன்னைக்குறித்து, ப்ரணாமவிவக்ஷிதரான பெருமாள், "ஸாக்ஷாத் ராவணஸ்ய ... நமேத்ஸ்வாமி ... யதேஶதீம்॥" என்றருளிச்செய்த பாசுரத்தாலே பெருமாளுடைய ஸர்வஶரண்யத்தைக் குறுப்பான ஸௌஶீல்யத்தையும், பரகாருணிகத்வத்தையும், ஸர்வஸ்வாமித்வத்தையும் ப்ரகாஶிப்பித்தான். "ஜயந்தீதாபி ... " என்கிறபடியே ஶரணாகதரக்ஷணார்த்திலும் ஸமயோசிதமானபிராட்டியும், "மித்ரமௌபயிகம் கர்தும் ராம: ஸ்தாநம் பரீப்ஸதா । வதம் சாநிச்சதா கோரம் த்வயாஸௌ புருஷர்ஷப: ॥ விதித: ஸ ஹி தர்மஜ்ஞ: ஶரணாகதவத்ஸல: । தேந மைத்ரீ பவது தே யதி ஜீவிதுமிச்சஸி ॥ ப்ரஸாதயஸ்வ த்வம் சைநம் ஶரணாகதவத்ஸலம் । மாம் சாஸ்மை ப்ரயதோ பூத்வா நிர்யாதயிதுமர்ஹஸி॥" என்று ராவணன் ப்ரதிகூலனாயிருக்கச்செய்தேயும் மாத்ருவாத்ஸல்யமானவாத்ஸல்யாதிஶயத்தாலே "அபராத" என்றும் ப்ரகாரத்திலே யருளிச்செய்த வாக்யத்தாலேயிஷ்டைவதிகள் ஶரணாகதத்திலேயுள்ளவிஷ்வாஸமொன்னுமிடத்தைக்காட்டினான். இப்படி

“தேந மைத்ரீ பவது தே” என்ற இதுவும் ராவணனுக்கு ஹிதோ-பதேசமான ஜந்மாந்தரத்திலே அந்திமக்ஷணத்திலேயாகிலும் கார்யகரமாயிற்று. ஶரண்யஸம்பந்தகாரிணியான பிராட்டிவிஷயத்திலே தர்ஜநபர்த்ஸநாதி வ்ருத்திகளான ராக்ஷஸிகளை த்ரிஜடை “த்யஜ்யதாம் க்ரூரவாக்யம் வ: ஸாந்த்வமேவாபிதீயதாம் | அபியாசாம வைதேஹீமேதத்தி மம ரோசதே ॥ ஸித்தா தாவேயாவம் ராக்ஷஸ்ய: கிம் விவக்ஷயா | ராகவாத்தி பயம் கோரம் ராக்ஷஸாநாமுபஸ்திதம் ॥ ப்ரணிபாதப்ரஸந்நா ஹி மைதிலீ ஜநகாத்மஜா | அலமேஷா பரித்ராதும் ராக்ஷஸ்யோ மஹதோ பயாத் ॥” என்று திரிஜடையும் ஸ்வப்நம் சொன்னபடியைப்பேசினான். பிராட்டியும்அவர்களிசைவின்றிக்கேயிருக்க ஸர்வஶக்தியான திரிஜடையோடு அவர்களுக்குண்டான துவக்காலே வாத்ஸல்யபரவஶயாயருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்ரீவாநரவீரர்களுக்கு அநுபாஷித்துக்காட்டுகிறதிருவடி “அலமேஷா பரித்ராதும் ராகவாத்ராக்ஷஸீ கணம்” என்கிற திரிஜடாவாக்யத்தைமுடித்து, “ததஸ்ஸா ஹ்ரீமதீ பாலா பர்த்துர்விஜயஹர்ஷிதா | அவோசத்யதி தத்தத்யம் பவேயம் ஶரணம் ஹி வ: ॥” என்று பிராட்டி யருளிச்செய்த ரக்ஷாபர ஸ்வீகாரவாக்யத்தை யநுவதித்துக் காட்டினான். பின்பு ஸாபராதைகளான ராக்ஷஸிகளைப்பற்ற ராஜதூதந சீறினவிடத்து, “பாபாநாம் வா ஶுபாநாம் வா வதார்ஹாணாம் ப்லவங்கம | கார்யம் கருணமார்யேண ந கஶ்சிந்நாபராத்யதி ॥” இத்யாதிகளாலே இவன் சீற்றத்தையாற்றி பிராட்டி ராக்ஷஸிகளை தானேறிட்டுக்கொண்டு ரக்ஷித்தபடிசொன்னான். இவ் விருத்தாந்தத்தை யநுஸந்தித்த பட்டர் ராமகோஷ்டிக்கு மாகாது நமக்கு பிராட்டியுடைய க்ஷமையொழியத் தஞ்சமில்லை யென்னுமிடத்தை, “மாதர்மைதிலி ராக்ஷஸீஸ்த்வயி ததைவார்த்ராபராதாஸ்த்வயா ரக்ஷந்த்யா பவநாத்மஜால்லகுதரா ராமஸ்ய கோஷ்டீ க்ருதா | காகம் தஞ்ச விபீஷணம் ஶரணமித்யுக்திக்ஷமௌ ரக்ஷத: ஸா ந: ஸாந்த்ரமஹாகஸஸ்ஸுகயது க்ஷாந்திஸ்தவாகஸ்மிகீ” என்றருளிச்செய்தார். இப்படி ஆறு காண்டத்திலும் ஶரணாகதி ப்ரதாநமாக அஞ்சுரு வாணியாயக் கோர்க்கப்பட்டது. உத்தரஸ்ரீராமாயணத்திலும் ராவணன் பாட்டன்மார்காலத்திலே விஷ்ணுவதாராவஸ்ய

ஞன ஸர்வேச்வரன் ப்ரணாமதரான தேவர்களை ரக்ஷிப்பதா
கத் திருவுளம்பற்றி ராக்ஷஸரோடேபொருத வளவிலே பூசலிலே
கேட்டு, பராஜிதராய ஸங்க்ராமத்தைக் குறித்து பலாயநம் பண்ணுகிற
ராக்ஷஸரை பின்தொடர்ந்து "சார்ங்கமுதைத்த" சரமழைகளாலே
கொன்றுகுறையாடக்கண்ட மால்யவான் புரிந்து "நாராயண நஜாநீ
ஷே க்ஷாத்ரதர்மம் ஸநாதநம்। அயுத்தமநஸோ பக்நாநஸ்மாந் ஹம்
ஸி யதேதர:॥" என்று ஓடிப்போகிறஎங்களைக்கொல்லுகை க்ஷாத்ர
தர்மமன்றே, தர்மமறியாதார்செய்யுமத்தை யஜ்ஞன் நீசெய்
யாநிற்கிறதென்று தனக்குத்தாமேமுறையிட ஸர்வேச்வரன் நாம்
க்ஷத்ரியராகிலன்றோ க்ஷத்ரியதர்மம் ரக்ஷிப்பது. நம்மை நாரா
யணனென்று நீசொன்னபடி நாம் நியந்த்ருத்வாதிகளாலே ஸர்வவி
லக்ஷணராகையால் நாராயணதர்மமான ப்ரணாமதரக்ஷணம் ரக்ஷி
க்கிறோமென்று அபிப்ராயங்கொண்டு "யுஷ்மத்தோ பயபீதாநாம்
தேவாநாம்வைமயாநக। ராக்ஷஸோத்ஸாதநம் தத்தம் ததேததநு
பால்யதே॥ ப்ராணேப்யோபி ப்ரியதமா தேவா நாமிஹஸர்வதா
யா। ஸோஹம்வோ நிஹநிஷ்யாமி ரஸாதலகதாநபி॥" என்றும
நாம் தேவர்களுக்குப்பண்ணின அபயப்ரதானத்தாலே பசுக்களுக்
காகப்புலிகளைத்தொடர்ந்துகொல்லுங்கணக்கிலே உங்களைக்கொல்லுகி
றோமென்று அருளிச்செய்த பாசுரத்தாலே மற்றுள்ள க்ஷத்ரிய
தர்மாதிகளிலுங்காட்டில் ப்ரணாமதரக்ஷணதர்மமே பெருமாளுக்க
நுபாலநீயமென்னுமிடத்தைப்ரகாசித்தான். வால்மீகியுடைய ஹ்ருத
த்துக்கும் இவ்வுத்தரந்தன்னையே திருவுள்ளம்பற்றி "ஸர்வபூதேப்ய
ததாம்யேதத்வ்ரதம் மம" என்று ஸங்கீர்த்தனமாகப் பெருமாள
ருளிச்செய்தார். முன்பு ஸாபராதரான மஹாராஜர் அநந்யகதி
ராய் ப்ரணாமதராக நலிந்தபடியால் நீ உஜ்ஜீவிக்கையாலும், ப்ர
ணாமதரான மஹாராஜரை ரக்ஷிக்கை நமக்கு பரமாகையாலும்
உன்னை நிராகரித்தோமென்று தாத்பர்யம். இவ்வர்த்தம் தலைகட்
டுகிறவிடத்திலும் உபாயாந்தராதிகாரிகளான ப்ரஹ்மராஜம்ஸங்களை
யுங்கூட "விதிதே த மஹாராஜ ராவணஸ்ய நகரம் க்ருதா:। அபி வ்ரு
க்ஷா: ப்ரதீதா நா ஸ்வஷ்டாங்க்ரு கோரகா:॥" என்று இப்படியுண்
டான விஷயவாஸத்தையும், அவஸ்தாவிஷயத்தையும்பத்தாசாகரக்ஷி

த்தபடி பரக்கப்பேசப்பட்டது. இப்படி யிவ்வர்த்தம் "உபக்ரமோபஸம்ஹாராவப்யாஸோऽபூர்வதா பலம் | அர்த்தவாதோபபத்தீ ச லிங்கம் தாத்பர்யநிர்ணயே" என்கிற தாத்பர்யலிங்கங்களையெல்லாம் பரிபூர்ணமாகவுடையதாய் ஶ்ரீவால்மீகிபகவானாலே உபநிபத்தமாயிருக்கிறது ஒரு ஶரணாகதிவேதம். இதில் இவ்வபயப்ரதாநப்ரகரணம் ஸர்வரஹஸ்யார்த்தங்களையும் திரளவெளியிட்ட உபநிஷத்தாம்.

இதி கவிதார்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஶ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
அபயப்ரதாநஸாரே
ஶரணாகதிதாத்பர்யவ்யவஸ்தாபநாதிகார:.
ஶ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேஶிகாய நம:.

இப்படி ஶரணாகதி வேதோபநிஷத்தான இவ்வபயப்ரதாநப்ரகரணத்திலே, "பரமாபத்கதஸ்யாபி தர்மே மே தீயதாம் மதி:" என்றும் ப்ரஹ்மாவின் பக்கலிலே வரம் வேண்டிக்கொண்டபடியாலே, "யஸ்மிந் லக்ஷ்மீஸம்யமாவஸ்தயா வேதஸம்ஸ்திதி" என்னும்வரம்பெற்ற ஶ்ரீவிபீஷணாழ்வான் ஶரணாகதியர்த்தத்தை பரிக்ரஹித்து அநுஷ்டிக்கையாலும், பின்பு பெருமாளையுங்கூட அநுஷ்டிப்பிக்கையாலும் ஶரணாகதி பரமதர்மமென்னுமிடம் ஶிஷ்டாசாரத்தாலே ஸ்தாபிதம். இப்ரகரணத்தில் முன்பே பல ஸம்வாதங்களாலே ராஜஸ: ப்ரக்ருதிகளாயிருப்பார்க்கு ஸத்த்வப்ரக்ருதிகளாயிருப்பார் ஹிதஞ்சொன்னாலும் ஸமயவிஷயத்திலாஸக்தி கூடாதென்னுமிடம் சொல்லித்து. ஸஹோதரனை ஶ்ரீவிபீஷணாழ்வான் ஶரணாகதனாய் வருகிறபோது அவன்விஷயத்திலே தேவதாவதாரங்களான ஶ்ரீவாநரவீரர்களாலே விஸ்ரம்பம் ப்ரஸக்தமானபடி சொல்லுகையாலே, "ப்ரயததீவிரோதிஶ்ரீ ஶக்த்யாஸநதாம் நுணாம் | ஸம்ஸாரநந்தநாத்ஶாஸ்த்ர: ஶாஸ்த்ரபரிஸம்ஸ்திதி:" என்கிறபடியே ஸமயவிஷயத்தில் அவிஸ்ரம்பமாவாரோதத் தங்கள் குடிமக்கள் தப்பிப்போகிறார்களென்றுநினைத்து தேவர்கள் விலக்குவார்களெ

ன்னுமிடமும் இப்படி விக்நங்கள் வந்தாலும் ஸாஹஸராய், அநந்ய
ராய் வந்தடைந்தவர்களை, "ஸம்ஸ்ருஷ்டா தேவஸம்பந்நா ஸ்ருஷ்டோதாஸ்மி
தாந் | வ்ருத்தாஞ்சேமாம்ஸ்தாம் ஸேவ்யதாந்ம்ருதேத்ருத: ||" என்
றும், "ப்ரவ்ருத்திகாமோதாரஸ்ய ஸுத்தகாமவஸாநிகம் | யத்ராவகா
ஶோவிக்நாநாம்விசார்யதேஶங்காவ ந ||" என்றும் ஸாத்வதஶாஸ்த்ரா
திகளிலே சொல்லுகிறபடியே பெருமாள் தாமே எல்லா விக்நங்களை
யும் ஶமிப்பித்து அடிமைகொள்ளுவாரென்னுமிடமும் வெளியிடப்ப
ட்டது. ஸர்வஜ்ஞ ஸம்ஹிதாதிகளில் சொன்ன வானுகூல்ய ஸங்கல்பா
திகளுமடங்க விப்ரபஞ்சகாரணத்திலேகாணலாம். எங்ஙனேயெ
ன்னில், அடியிலே ராவணாதிகளுக்குங்கூட ஹிதோபதேஶம்பண்
ணுகையாலும் ஹிதனாய்ச்சொன்ன திருவடியை த்வேஷ்யாதியான
ராவணன் அஶக்யமென்றறியாதே நலியநினைக்கவிலக்குகையாலும்,
பிறவியுறவையும், பெரியஐஶ்வர்யத்தையும், ஸம்பந்தாதிகளையு
மநாதரித்து ப்ராதிகூல்யவர்ஜநம்பண்ணுகையாலும், ஆநுகூல்ய
ஸங்கல்பமும் ப்ராதிகூல்யவர்ஜநமும் ஸம்ஹிதமாயிற்று. பெருமாள்
ஸர்வலோகஶரண்யனென்கிற வ்யவஸாயத்தாலும், "ஆஜகாமமுஹூர்
த்தேந யத்ர ராமஸ்ஸலக்ஷ்மண:" என்கிறபடியே அஞ்சவேண்டும் ப்ர
தேஶத்திலேயஶங்கிதமாக தன்னிலமாக நினைத்து வருகையாலும்
ரக்ஷிஷ்யதீதி விஶ்வாஸம் காட்டப்பட்டது. "ராகவம்ஶரணம்க
த:" என்று உபாயவரணவாக்யஸாரத்தாலே கோப்த்ருத்வவர
ணமசொல்லிற்று. உபாயாந்தரஶூந்ய நிவேஶபரமான ஶரணஶ
ப்தத்தாலேவ்யஞ்ஜிதமாய், ரக்ஷாபரஸமர்ப்பணரூபமான ஆத்ம
நிக்ஷேபமும், "ஸர்வலோகஶரண்யாய ராகவாய மஹாத்மநே | நிவே
தயதமாம் க்ஷிப்ரம் விபீஷணமுபஸ்திதம் ||" என்று அர்த்தமாயிருப்
பாரை முன்னிலே யாக்கிக்கொண்டு விஶதமாகச் சொல்லப்பட்டது.
இவ்விடத்தில் பெருமாளும், இளயபெருமாளும், முதலிகளும்கேட்
க்கும்படி கிட்டவந்து, "ப்ரணாதஸ்ஸ்வரோ மஹாந்" என்கிறபடியே
கூப்பிடுகிறவனாகையாலே பெருமாளுக் கறிவியுங்களென்கை விவ
க்ஷிதமன்று, "ஸர்வாத்மநிவேதநம்" "கிங்கரோஸ்மி தவாதாஸ்மி நஏ
வாஹமேவம் நிவேதயேஸ்" இத்யாதிகளில்படியே "நிவேதயதமாம்"
என்றுயென்னை ஸமர்ப்பியுங்கோளென்றபடி, "ராவணோ நாமதுர்வ்ருத்த

த:" என்று தொடங்கி, "ஸோஹம் பருஷிதஸ்தேந தாஸவச்சாவமாநி
த:" என்றுறுதியாக ப்ரஸித்த க்ரூரியான ராவணனுக்குத்தான் ஹிதோ
பதேசம்பண்ணின பாருஷ்யக்குறிரைத்து பரிஹாஸத்தைப்படி சொல்
லுகையாலும், "ஸ்வரேண மஹதா மஹாந்" என்கிற பூர்வார்த்தத்தாலு
ம், "நிவேதயத மாம் க்ஷிப்ரம்" என்கிற த்வராதிஶயத்தாலும், "ப்ராணா
ஜஸ்ஸமஹா நஷ்டஸந்தாபஸ்த்ரயமாகதம்" என்கிற ஸர்வஜ்ஞனான ஶர
ண்யனுடைய வாக்யத்தாலும் கார்பண்யம் சொல்லப்பட்டது. ஆக
விப்படி ஆநுகூல்யஸங்கல்பாதிப்ரதிபத்தியாய், பரிபூர்ணமாய்
அப்பதத்தில் பூர்வகண்டத்திலே சொல்லப்படுகிற ஸ்வரக்ஷாபரஸமர்ப்ப
ணாத்மிகையான ப்ரபத்தியை ஸர்வாவஸ்தையிலும் யதாஸார
த்திலே நிலைகுலையாத ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் அநுஷ்டித்தான். அது
க்கிவன் பலமாகக்கோலி ஆபாதரஸ்காராயிருப்பார், ஸம்ஶய
மென்னிருப்பார். ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் கருத்தை யடியொத்தினல்
ஶரண்யரான பெருமாள் திருவடிகளில் கைங்கர்யமே பலமாயிரு
க்கும். அது எங்கனேயென்னில் ஶரணாகதி காலந்தன்னிலே,
"த்யக்த்வா புத்ராம்ஶ்ச தாராம்ஶ்ச ராகவம் ஶரணம் கத:" என்னிதரவி
ஷயங்களிலே நைராஶ்யத்தைத்தானே கண்டோக்தி பண்ணுகையா
லும், பின்பு பெருமாளுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்கிறபோதும், "பரி
த்யக்தா மயா லங்கா மித்ராணி ச தநாநி ச | பவத்கதம் மே ராஜ்யம் ச ஜீவி
தம் ச ஸுகாநி ச||" என்று ஐஶ்வர்யாதிகளை அடையவிட்டு
எல்லாப்புருஷார்த்தமுமான தேவரீர்திருவடிகளைப்பற்றினேனெ
ன்று விண்ணப்பஞ்செய்கையாலும், இவ்வநந்யப்ரயோஜநனான
அதிகாரியென்றுமிடம் ஸர்வஜ்ஞமானபின்பு காகுத்ஸ்தநவிட்டு
விட்டு, "ராஜ்யம் ப்ரார்த்தயமாநஸ்ய புத்திபூர்வமிஹாகத:" என்
கிற திருவடிவாக்யமும், "நயம் தக்ஷ்யதி நாஶ்வராஜ்யகாங்க்ஷீ ராக்ஷ
ஸ:||" என்று பெருமாளருளிச்செய்த வார்த்தையும் ராமோக்தியாலே கல
ங்கின மஹாராஜருடைய கீர்த்தி குதித்தையடைகைக்கிடாக நீதி
ஶாஸ்த்ரங்களிலே சொல்லும் ராஜவ்ருத்தாந்தம் கட்டளையைக் காட்டின
படியாமத்தனை; திருவடியும், பெருமாளுமருளிச்செய்த பாசுரமும்,
ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் பாசுரமும் விரோதித்தால் ஆஶ்ரயந்யா
யத்தாலே தன்பாசுரமே ப்ரபலமாகக்கடவது. அங்கனேயாகில்,

“அஹம் ஹத்வா தஶக்ரீவம் ஸப்ருத்யம் ஸஹபாந்தவம் | ராஜாநம் த்வாம் கரிஷ்யாமி ஸத்யமேதத் ப்ரவீமி தே||” என்றுராவணனைக்கொன்று உம்மைராஜ்யத்திலேமுடிசூட்டக்கடவோமென்று பெருமாளருளிச்செய்வானென்னென்னில் அதுவும், “ஶரீராரோக்யமர்த்தாம்ஶ்ச போகாம்ஶ்சைவாநுஷங்கிகாந் | ததாதி த்யாயிநாம் நித்யமபவர்க்கப்ரதோ ஹரிஃ||” என்கிற ந்யாயத்தாலேஅடங்காதஶரண்யவ்ரதிக்கிப்போக்குவிடாத ஆநுஷங்கிக மோக்ஷப்ரதாநமென்று கொள்ள ப்ராப்தம். ஆகையாலேயன்றோ முடிசூடக்கடவோமென்று அருளிச்செய்தபெருமாளுக்கு அதுக்கொருமறுவுத்தரமாத்திரம் விண்ணப்பஞ்செய்யாதே, “ராக்ஷஸாநாம் வதே ஸாஹ்யம் லங்காயாஶ்ச ப்ரதர்ஷணே | கரிஷ்யாமி யதாப்ராணம் ப்ரவேக்ஷ்யாமி ச வாஹிநீம்||”என்றுஸர்வநிரபேக்ஷனை திருவடியைப்போலேஅவஸரோசிதமானவடிமை செய்யக்கடவேனென்று ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் உத்தரம்விண்ணப்பஞ்செய்து, இவன்யாசித்த கைங்கர்யத்தைவரமாகவேண்டிக்கொள்ள ப்ரீதனான ப்ரஹ்மா அமரத்வத்தையுங்கூடக் கொடுத்தாற்போலே அடிமை செய்யவேண்டிக்கொண்ட ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானுக்குபெருமாளடிமைக்குருப்பாக ஐஶ்வர்யத்தையுங்கூடக்கொடுத்தார். ஆகையாலே பெருமாளுடையநியோகத்தாலே திருவடிநிலையைமுன்னிட்டு ஸ்ரீபரதாழ்வான நாட்டிலுள்ளாரை நியமித்திருந்தாப்போலே தர்மஸம்ஸ்தாபநார்த்தமாக அவதீர்ணரான பெருமாளுடைய நியோகத்தாலேமட்டுப்படாத ராக்ஷஸரைவழிப்படுத்திநடத்துகைக்காக ஸ்ரீவிபீஷணப்பெருமாள் ராஜ்யத்தையிசைகையால் இதுவும் ஆஜ்ஞாநுபாலநமாகையாலே கைங்கர்யகோடியிலே அந்வயித்தது. இவர் தமக்கு இசைவன்றிக்கேயிருக்கப்பெருமாளுடைய அலங்கநீயதமமான ஶபதபூர்வகஶாஸநத்தாலே ராஜ்யம்பண்ணினானொன்றுமிடம் பெருமாள் தன்னுடைச்சோதிக்கெழுந்தருளுகிறபோது விடைகொடுத்த பாசுரத்தாலே வெளியிடப்பட்டது. “யாவத் ப்ரஜா தரிஷ்யந்தி தாவத் த்வம் வை விபீஷண | ராக்ஷஸேந்த்ர மஹாவீர்ய லங்காஸ்தஸ்த்வம் தரிஷ்யஸி || ஶாபிதஸ்த்வம் ஸகித்வேந கார்யம் தே மம ஶாஸநம் | ப்ரஜா ஸம்ரக்ஷய தர்மேண நோத்தரம் வக்துமர்ஹஸி||” என்று மிருக்கொடெயிறே பெருமாள் இவனை ராஜ்யத்திலேயிருக்க இசைவித்தது.

இப்படி இவன் அநந்யப்ரயோஜநனாகையாலே விசேஷஸம்பந்தமான
தம்பியுஞ் சிறிய கோயிலாழ்வாரை இவனுக் கெழுந்தருளுவித்துக்
கொடுத்தது இப்படியன்றிக்கே ஸ்வாதந்த்ர்ய தீவ்ரதத்தாலே இவ
னை ஸ்வீகரியாதொழியும், "மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம் ந த்யஜேயம் க
தஞ்சந | அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம" என்கிற
பொதுவான பாசுரங்களாலே ஶரணாகதிவ்யாஜத்தைப்பார்த்தால்
வ்யவஸ்திதமானது ஸாமாந்ய ரக்ஷணவிஷய ஸகலஜந்துஸாதா
ரண ஸம்பவமென்னுமிடத்தையறியலாம்.

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
அபயப்ரதாநஸாரே
ப்ரகரணதாத்பர்யநிர்ணயஸூசநாதிகார:.
ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேஶிகாய நம:.

இப்படி தன்னைப் பரீக்ஷிக்காக ஶரணாகதனான ஸ்ரீவிபீஷ
ணாழ்வான் "ஸர்வலோகஶரண்யாய"வென்கிறவர்த்தத்தை "ராகவ
ாய மஹாத்மநே" என்று ஸௌஶீல்யத்தாலும் பரத்வத்தாலும்
ஸாதிக்கிறான். குணம் ஸர்வமொன்றேயாகிலும் ஒன்றுக்குறுப்பல்லாமை
யாலே அநாதரணீயம். ஸர்வோத்க்ருஷ்டதரணீயமேயாகிலும், துர்லப
மாகையாலே அநுபாதேயம். ஆகையாலேபரத்வமும், ஸௌஶீல்யமும்
இரண்டும் அபேக்ஷிதம். "ஸர்வலோகஶரண்யாய" உங்களுக்குப்
போலே எனக்கும் பெருமாள் பக்கலிலே கூறுண்டென்கிறான். அங்
கனன்றிக்கே யாவனொருத்தனோடே ஒருகுடல்த்துவக்காலே நானுங்
கூட வுங்களுக்குக் கல்லுந்தடியு மெடுக்கவேண்டும்படியாயிருக்கி
றேன். அப்படி மஹாபராயனான ராவணன் தனக்குக்கூட பெரு
மாள்ஶரண்யராய்க்கிடிகொளிருப்பது இப்படிபொதுவானஶரண்ய
விஷயத்தில் ருசியில்லாமையாலே அபராதாவான ராவணன்
தன்கூறிழக்கிறானித்தனை, "ராகவாய மஹாத்மநே" என்று பரத்வ
ஸௌஶீல்யாஹாரத்தாலே, "நிலவரம்பில் பலபிறப்பாய் ஒளிவரு
முழுநல" மென்றபடியே அவதாரதஶையிலேபரத்வஶையிலுங்

நாட்டில் ஸதிஶயித்த ஸாஹஸத்தைச்சொல்லுகிறான். "ராவவாய" பெருமாளுக்கு ஶரணாகத ரக்ஷணம் ரவ முதலாகப்பொறுகிற க்ஷமை யன்றோ, ஸாஹஸ நடலைக்கையிட்டிரைத்து முடியவொண் ணாதாப்போலே விசேஷித்துச்சொல்லி முடியவொண்ணாதிருக்கும் இம் ஸாஹஸமும் பெருமாள் ஆஶ்ரித ரக்ஷணத்தி லொருப்பட்டால் ஆழிதன் பிரப்பிட்டாலிருட்டு பின் காணவொண்ணாதாப்போலே வரத்தாலே பூண்கட்டிவைக்கிற ஸஹஸ்ராக்ஷனையும் முன் கா ணவொண்ணாதபடி இவ்வவதாரத்திலுண்டான நிரதிஶய ஸாஹஸத்தை ஸாக்ஷாத் பராக்ரமரான பெருமாள் திருமுன் பே, "கஸ்யசித் ஸாஹஸ்தம்" என்கிறபடியே பெண்ணுடையுடுத்து உருமாத்தினெருத்தனும் தப்பிப்பிரம்தேனென்னு ராவணனுக்கு ஜ நஸ்நஸ்தானத்தைச்சொன்ன ஸகலம் ஸ்யாத்தாலே ஸாஹஸி வெளியிட்டான். "ஸஸாஸ்த்ரக்ஷ விதோராரோவிக்ர மேணஸஹாய ஶாஃ| கூவ ஶாயாஸ வமணஜாயாவெஶம்வரி ஹரேது ரோஃ||ஸ தா ரஸ்ர ஹ நக்ஷத்ரம் நஸஸ்ய வஸாதயெஸ| ஸவெளராஸேக்ஷம் தீம் ஸ்ரீஸ நஹ ஸரேநஹீம்||ஹிக்ஷா வெஶாம்வஸேத்ர ஸவொகா நாதூர வயெதிராநு| வெஶம்வாவிஸந்ரஸ வாயம்வாவியஜேஹ ரோஃ|| ஸம ஹூத வாவ நமொஜாகாநுவிக்ர ஜெணஸஹாயஶாஃ| ஶகஸவரா ஷவாவ்யஸ்ய ஷம்வ நரிஸாவ்ர ஜாஃ|| நஹிராஜோஷஶந்ர வஶ கெராஜெதம்ஷயாயயி| ரக்ஷஸாம்வாவிமொகெ நஸஶஃவாவ ஜரெநரிவ||" என்கிறபடியே ராவணசொஷ்டியிலே அவனுக்காப்தரா னவாள் ப்ரவிஶமாக்கின ஸாஹஸமிது. பெருமாளுடனே போரு த்து இளைத்துக்கலங்கின ராவணன் தெளிந்து தன்தேனை மீட்டுகொ ண்டுபோனஸாரதியைவெறுத்துச்சொல்லுகிறபோதும் "ஶத்ரோஃ ப்ரவ்ரா தவீயஸ்ய ராஜநீயஸ்ய விக்ர மெஃ" என்றும் மேலே இவ் வவதாரஸாஹஸத்தைச்சொல்லக்கடவனிறெ. இப்படி ஶ்ரீவிபீஷ ணாழ்வான் ஸாஹஸ என்னும் ராவவாய் என்னும் சுருங்கச்சொ ன்னவாகவும், ஸளஸ்ரமும் மேலே முதலிகள் பாசுரத்தாலும் வெ ளியிடப்பட்டது. எங்கனேயெனில், "ஸஜ்ஜா தம் நாஹிதெஜஸம் ஹிஸத்ர ஷமொகெஷ ராவவ | க்ருதா நம்வஜய நராஸ வ்ருத்ஹஸ ஸ்ஹாம் தஸஹத்தயா||" என்றார்கள். இவ்வர்த்தந்தன்னையே, "ஸம்ஹிஸ

த்வத்ப்ரஸாதாத் மயா கார்யம் ஸர்வம் த்வத்விஷயம் | ஸமீக்ஷ்ய ஸர்வம் ஸத்யமிதி நிஶ்சித்ய த்வம் வஶே கார்யம்'' என்று விவரித்தார்கள். ஸ்வம் என்கிறவித்தாலே மேல்சொல்லப்படுகிற குணங்களுக்கெல்லாம ஆஸ்வாத்யமான ஸௌரபவைலக்ஷண்யம் சொல்லுகிறது. பொத் தாமரைப்பூவில் பரிமளத்துக்கு அல்லாத தாமரைப்பூவில் பரிமள த்தைக்காட்டில் ஆஸ்ரயவைலக்ஷண்யத்தாலும் அதிசயமுண்டாயி ருக்குமிறே. இவ்வர்த்தத்தை, "குணாயத்தம் லோகே குணிஷு ஹி மதம் மங்கலபதம் விபர்யஸ்தம் ஹஸ்திகிரிபதே தத்த்வயி புந குணாஸ்த்வத்ஸம்பந்தாத் தத உதயமீஷு ச யதா ஶ்ரீ ஸௌரபாதீந் ஶ்ரிதஶ்ருதம் ஶாசந்தி'' என்று உபபாதித்தார்கள். ஸத்வத: - ஸர்வரக்ஷகனான தேவரீருடைய ஶரண ாகத ரக்ஷணவ்ரதத்தை ராவணவதமாக எவ்விஷயத்தி லே விலக்கலாம். ஶரம் - இவ்வ்ரதத்துக்கு விரோதிகளை யதா ஹஸ்தமாக தேவரீர் ஶரோவங்களான அம்புகளாலேயாதல், உத் தரங்களாலேயாதல் வெல்லும்சேவகமும் வேறொருவர்க்குண்டோ. யாபீஶ: - ஶரணாகத ரக்ஷண யஜ்ஞத்திலே நிலையுடையீர் தேவ ரீரேயன்றோ. ஜ்ஞானவிஶ்வாஸ-ஆஶ்ரிதார்த்தமான தேவரீருடைய பரா க்ரமத்தை விரோதிகளாலேயாதல் ஆஶ்ரிதர்பக்கல் குற்றங்காட் டும்பரிவாலேயாதல்விலக்கப்போமோ, ஸர்வஜ்ஞராய் ஸர்வஶக்தராய் அஷ்டாங்கயோகமான பக்தியாலே யாராய்ந்துசெய்தருளுங் காரியங்க ளுக்கு அடியோங்களைக்கேழ்க்கவேண்டுவதுண்டோ, ஸுஹ்ருதி - தே வரீர் வஸிஷ்டாதிகளான ஜ்ஞாநவ்ருத்தர்களுக்கு ராமேருக்கவென்று ஒருதரங் குடுக்கைக்காக அவர்கள்பக்கலிலே கேட்டருளின அர்த்தங் களில் உபதேசங்களிலுமுதவாததுண்டோ, ஸுஹ்ருத - "நஸர்வத்ர வகாரணாம்ஸ ததோஶ்ருத்வா துர | அயம் விஜ்ஞா வகாரணக்யே த மே நமோ நமஷ்ட்ரி'' என்னும்படியன்றோ தேவரீருடைய ஜ்ஞா த்தையிருக்கும்படி "நிஸ்ஸ்ருஷ்டாத்மவான் ஸூத்ரம்" "வரதஸகலஜ தத்ஸமஶ்ரிதாஶ்ரயம்'' என்னும்படி தேவரீருடையசுத்தாத்மா ங்களெல்லா ஶரீரதாரான வடியோங்களிட்ட வழக்காக்கியன்றோ தேவரீர்வைப்பது. ஆகையால் ஸாக்ஷிணமான தஸ்ரான தேவரீர் திருவுள்ளத்தாலே கோயிலகாரியத்தை ... வடியோங்க

னையு மிசைவித்துக்கொண்டு செய்தருளுவதாகவன்றோ வெங்க ளைக்கேட்டருளுகிறதென்று இப்படி பெருமாளைக் கொண்டாடி பரி வாலே கலங்கின ஸுக்ரீவஜாம்பவத் ப்ரப்ருதிகளான முதலிக ளாலே தோஷாபாஸங்களை தோஷங்களாகக்கொண்டு விபீஷண பரித்யாகத்தைக் கடுகவிசையாதொழிய தங்கவித்தாய் ஸூக்ஷ்மத்ருஷ்டி யான திருவடியவர்கள் சொன்ன தோஷாபாஸங்களையெல்லாம் ப்ரதிக்ஷேபித்து ஸ்வபரீக்ஷிதங்களான குணநிஷ்டோபஷகுண வசனங்களாலே ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் பரிக்ராஹ்யனென்று விண் ணப்பஞ்செய்தான். அவ்வளவில் பெருமாள் ஶரணாகதனை கைவியச் சொல்லுகிற திரளிலே இவன் பரிக்ராஹ்யனென்று சொல்லு வாரையும் பெற்றோமென்று திருவுள்ளமுகந்து "அஹமப்யேதத்ஸுஹ்ருத்பரிஹரஸ்தமாஶ்ரிதம்| ப்ரத்யக்ஷம் தவா நாஸ்மி தம்" என்கிறபடியே ஸர்வநியந்தாவை யருளிச்செய்யத்தொடங்கினர். விபீஷணன் ஸதோஷனகையாலே ஶங்கநீயனென்ற ஸந்தேஹங்களுக்கும் இவன் நிர்தோஷனு கையாலே பரிக்ராஹ்யனென்கிற திருவடிக்கும் அவிரோதமா கையாலே ஸதோஷனேயாகிலும் ஶரணாகதனென்றுபேரிட்டுவந் தவன் பரிக்ராஹ்யனென்றுதாமருளிச்செய்யப்புகுகிறதே மவ்வோ லகத்தில் ஸர்வவிரோதமாகையாலே இதுதையெல்லாருங்கூட அநாதரிப் பார்களென்று பார்த்தருளி "தோஷோ யத்யபி தஸ்ய ஸ்யாத் ஸதாமேதததர்ஹிதம்" என்று நம்முடைய மதத்தையும் முன்சொல்லவினையானின்றோம். அதினு டைய வருஷானம் பின்பு பார்த்துக்கொள்ளுகிறோம். நமக்குப்ப ரிவாரான நீங்கள் நாம்சொல்லுகிற வாக்யத்தை விபீஷணனுடைய ஶரணாகதிவாக்யம் பட்டதுப் படுத்தி அநாதரியாதே கேட்டுத் தரவேணுமென்று இரந்தருளினர். இப்படிமுதலிகள் செவிதாழ் க்கும்படியிரந்து தம்முடைய ஸ்வபாவஞ்சொல்லுவாரைப்போலே ஸ்வஸித்தாந்தத்தை ஸங்க்ஷிப்தமான தொடரோடேகூடச் சுருங்கவ ருளிச்செய்கிறார். "மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம் ந த்யஜேயம் கதஞ்சந| தோஷோ யத்யபி தஸ்ய ஸ்யாத் ஸதாமேதத்கர்ஹிதம்" என்று பெருமாள் தம்முடைய சீர்மையாலே ஆஶ்ரிதனை தம்மோடொக்கப்

பார்த்தருளி ஶரணாகதனென்று புல்லீதாகச்சொல்லமாட்டாமல் மித்ரபாவேந என்றருளிச்செய்கிறார். பெருமாளோடொக்க ஸ்ரீஜெநகராஜனான பிராட்டியும் "விதிதஸ்ஸஹி தர்மஜ்ஞ: ஶரணாகதவத்ஸல: | தேந மைத்ரீ பவது தே யதி ஜீவிதுமிச்சஸி||" என்று ஶரணாகத ஸம்பந்த விஷயத்திலே மைத்ரியென்றருளிச் செய்தாளிறே. மித்ரபாவேந மித்ரகேவநத்தாலிங்கா நாஹமஸ்யஸங்கல்பதிதிவாக்யங்களாகப்பண்ணின ஸூத்ரஸாரஸங்க்ஷேபஸம்வாதமாகிறது, அங்கனென்றிகளே மித்ரபாவனையாலென்றவுமாம் உன்னிலேயேயாகிலும் ஶரணாகதனென்று பேரிட்டுவந்தானை நாம் விடமாட்டோமென்கிறார்.

இப்படி ஸுக்ரீவாதிகளாலவெக்ஷமான பெருமாள் திருவுளத்தை யடியொத்தி, "வாலீயவோவதி ஶரணாகதிஸம்பூஷாவோ நீ ரோவக்ஷணம்ஶதவோஹிதஃஶரவஸ் | ஸுகஸ்ர நுஶக்ஜரணாவாவஸ நீவேநஹஸாவம்வராகு மித்ரஹ்மதிர்வக நம்||" என்றவர்கள் விண்ணப்பஞ்செய்தார்களிறே. வாக்யம் - இவன் ராவணதூதனாக வாநீஹ குடநக் கடலுக் கக்கரைநின்று, "ராவவம் ஶரணம் கதஃ" என்னுகில்நாமதிதிரோபோகே வேதயமதியாலேயக்கரைக்கேசெல்லவேண்டியிருக்க நாமிருந்தவிடத்திலே, "ஸர்வலோக ஶரண்யாய ராகவாய மஹாத்மநே" திநவாயத்தாலே வந்தவிவனை நாம்விடும்படியேன். ஸம்வாக்யம் - ஸுக்ரீவ்வாக்யம் - இங்குஸுக்ரீவமாவது, தங்காலாதராம்ஸ்ரீதராம்ஸ, "வரித ரூபராஜ ரோமாணிரயநிதி யஜ ஸுக்ரீவம் ஜீவிதம்வாஸ நிவை||" என்கிறபடியே ஹேயோவாஷேயவிஸாமம்பண்ணிக் கழிக்கவேண்டுவது கழித்து கைக்கொள்ள வேண்டுவது கைக்கொண்டு ஶரணாகதனென்கிற உக்தியை பத்தாசாகப்பத்தியதிஶம்சேகதீர்ந்து அநுராம்மரைவாரா ஷகாரமாக முன்னுட்டுக்கொண்டுவருகை, நதஜெயம் - இவன் வரித்ராஜ்ஞோ வரிரராஜ்ஞோவென்கிற மீமாம்ஸைநூற்க்குப்பாகிறது. ஶரணாகதனென கிறஶப்தத்தை நம்சேவிப்படுத்தினவனை நாம்விடவல்லோமோ. அமரவ நஶரணாகதனுக்கு மண ங்களில்லையாகிலும் தோஷங்கள் ப்ரவாநங்களேயாகிலும் இவனை க்கைக்கொள்ளுகை வரிவராஜர்க்கவிமதமன்றேயாகிலும் இவனை க்கைக்கொண்டால் மேல் ஸுஷ்டாஷ்டப்ரதவாயவஹஸ்ருமுண்

டேயாகிலுமொருபடிக்கும்நாமிவனைவிடமாட்டோம். இஶ்லோகத்தில்
ஸர்வஸ்வத்தாலே ஸமாஶ்ரிதஶ்ரீயான த்ருதிவாக்யமிவை
ஹிதமாய்தது. உன்னுடையவனுக்கே ஸரமென்னுமொருக்காலுமவு
பண்ணுவதடியாக ஒருகாலத்திலுமிவனை ஸவேஸ்வரன் விடாநின்
றிறே இத்ருதியில்பொருள். இப்படியொருபடியாலும் ஶரணா
கதனை தாம்விடமாட்டாத ஸ்வபாவத்தைய்யருளிச்செய்து முதலிக
ள்விண்ணப்பஞ்செய்த வஸிஷ்டாஜ்ஞாதாஹதங்களான தோஷ
ங்களுக்கு ஸாக்ஷாத்தோடே வ்யாப்தியில்லாமையாலே அவையுண்
டேயாகிலும் கிம்ஹிஸ்யமென்கிற திருவுள்ளத்தாலே அவர்கள்ச
ங்கித்த தோஷங்களுடைய ஸ்வரூபஸ்வபாவத்தை யிசைவிக்கிறார்.
"தோஷோயத்யபி தஸ்யஸ்யாத்" இவ்விடத்திலஸத்ஸஜ்ஜேதோ
த்துகைக்காகவாதல் ஸம்ஸாவநயைப்பத்தவாதல் உபேக்ஷையும்
ஶரணாகதரக்ஷாத்தாலே வஸிஷ்டஹித்தானென்கிற ஶேஷா
மண விஶ்யமாக தோஷவ்யாயனையைப் பத்தவாதல்
ஸ்யாத் என்கிறார். தோஷ: - என்கிறஸாமாந்யநிர்தேஶத்துக்கு
நீங்கள்சொன்னதோஷங்களாகவுமாம். நீங்கள்சொல்லாத ஸாக்ஷா
த்ராவணாதிகதமானதோஷாந்தரங்களுமாமென்றுகிறது. இதோ
ஷங்களெல்லாம் வஸிஷ்டாஜ்ஞாதா ஹதங்களாவது ஶரணா
கதவ்ருத்திவிஷயத்திலேயென்று தஸ்யஸ்யாத் என்கிறஸ்வரூ
ஶரணாகதரான பெருமாளுக்குத்திருவுள்ளமாகையாலேயிறே "யதிவா
ராவணஸ்ஸ்வயம்" என்னும் ராவணனுக்குத்தன்னைக்குறித்து "நவேஷ்ரண
ஶேஷ்ஹதி" என்றுமருளிச்செய்குறநுதேவரீராஜ்ஞஸ்வாவராகை
யாலே உபேக்ஷ வஸிஷ்ட ஹம்பண்ணினால் நாட்டிலே ஶிஷ்டமதேஹ
பிறவாதோவென்றுமுதலிகளுக்குக்கருத்தாக அதுக்குமுத்தரமருளி
ச்செய்கிறார். ஸதாமேதத்கர்ஹிதம் - கர்ஹிதம்மஹிதாஜ்ஞர்
ஸஜ்ஜிதமென்றபடி. நாம்ஶரணாகதனைதோஷமபாராதேவஸிஷ்ட
ஹித்தால்வஸ்துனையாகிலும் ஶரணாகதனையழியக்கொடுக்கலாகாதெ
ன்கிறஶ்ருதத்யர்த்தத்தையறிந்த நல்லார்த்து போருகிறஶ்ரீவஸிஷ்டஹம
வாநுவிஶ்வாமித்ரஹமவானுள்ளிட்டஸத்துக்கள்நாம்பண்ணினவ்ரதோ
பதேஶம்ஹித்ததென்று கொண்டாடும்படியாம். நீங்கள் சொல்லு
கிறபடியேகேட்டு நாம் கைவிட்டாலவர்கள் நம்மைகர்ஹிக்கும்படி
யாம். ஆகையால்நமக்கு காயம்தப்பாமைக்கி நீதிசொல்லப்பரிவும்

நிர்ப்பமுமுடைய நீங்கள் வஸிஷ்ட விஸ்வாமித்ர ப்ரஹ்ம க்ஷத்ர வைஸ்ய ஶூத்ர ஜாதிகளான ஸத்துக்களுக்கும் நெஞ்சாரப் படாமை நம்முடைய ஸ்வபாவத்தை நம்புங்கோளாயாதே நம்மைப் பெறப்பாரிருங்கோளென்று திருவுள்ளம்.

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரஸ்ய

ஶ்ரீவேங்கட நாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு

அபயப்ரதாநஸாரே ஶரணாகதிஶ்லோகவ்யாக்யாநே

ஷஷ்டோதிகார:.

ஶ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேஶிகாய நம:.

இப்படி பெருமாளருளிச்செய்த வார்த்தையைக் கேட்டு மஹாராஜர் மஹாஹ்ருதயரான ராகவனுடைய அபிப்ராயத்தாலே என்றவிளையபெருமாளைப் பார்க்கிறதோவென்று பெருமாள பக்கல் பரிவாலேக லங்கிப்பின்பு "கோ நாம ஸ ஹவேத்தஸ்ய யஶேஷு நவஸ்தித: ப்ரஜாஹ் ஸ்வஸ்ய நம்ப்ராதம் ஹந்தாயோ வஸ்த்ரீ ப்ரஜாஹ்" என்று விபீஷணனை அஜ்ஞ்ஞானிக் காட்டிப்பெருமாளை விலக்கப்பார்க்க பெருமாள் ராஜநீதியைப்ரேக்ஷையாலே யதார்த்தமருளிச்செய்தார். பின்னையும் மஹாராஜர் பெருமாளுடைய பரமகாருணிகத்வ ப்ரகாஶேஷயாலேயிரே நாம் விண்ணப்பஞ்செய்த வார்த்தை திருவுள்ளத்தில் படாதேயிருக்கிறதென்று வைஷம்யம் பண்ணி ஒருப்ரவ்ருத்திக் கொண்டு ப்ரவ்ருத்தியாகப் பண்ணுவோமென்று இளையபெருமாளையுங் கூட்டிக்கொண்டு திருவடிகளிலே விழுந்து பெருமாள் திருவுள்ளத்திலே தரிக்கவேணுமென்று பார்த்து உம்மளவிலன்றிக்கே யுமக்குத் தோழனான என்விஷயத்திலும் ஸ்வாமியான இளையபெருமாள் விஷயத்திலும் இவன் ப்ரஹ்ஞனாய் நின்று நலியுங்கிடீர் ஆகையாலிவன் வத்யனென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய வித்தைக் கேட்டபின் பெருமாள் "ஸுக்ரீவஸ்ய து தத்வாக்யம் ராமஸ்ய ஸாரவிக்ரஸ்ய | தத்ஸ்ஸமாதாய் தரவ்ரைவர் வரிவாக்ஷ்" என்கிறபடியே கலக்கும்படியாக மஹாராஜர் இளையபெருமாளைக் கூட்டிக்கொண்டு பண்ணின ஶரணாகதியில்காட்டிலும் தெளிவுடையாகவந்த விபீஷணன் ஶரணாகதியொன்றுமே ப்ரபலமென்றறுதியிட்டு

மஹாராஜருடைய வச்சந்தீரவேணுமென்றுபார்த்தருளித் தோழனு
ரே விபீஷண: துஷ்டனென்றும் அதுஷ்டனென்றும் பண்ணுகிற விசா
ரமெதுக்காகப்பண்ணுகிறீர் தம்மளவில் ராக்ஷஸனென்கிறவிதென்
னென்பது நம்மளவிலாதலும் ப்ரமாணமிலாதல் தம்பியளவிலாதல் விவ
ஞொருபாயகரு செய்கைக்கு ப்ரஸங்கமென நம்முடைய பூந்தோட்
டத்தில் ஜாதிமாத்ர வாநரங்களுக்கு மிவனொருகுற்றஞ்செய்யவல்ல
னோ நாம்நினைத்தபோது பிஶாசங்கள் தானவர்கள் யக்ஷர்கள் ப்ரு
திவியிலெங்குமுள்ள ராக்ஷஸர்களென்ன இதெல்லாந்திரண்டுவந்தா
லும் ஒரு அங்குல்யக்ரத்துக்குப்பத்துமோ அஞ்ஜலியாகிற அஸ்த்ரமெ
டாதார்க்கு நம்மைவெல்லவிரகுண்டோ வென்றுதம்முடையஸர்வ
ஶக்தித்வத்தைவெளியிட்டு மஹாராஜருடையவச்சத்தைக் கழிக்கிறார்.
“ஸுதுஷ்டோவா யத்யதுஷ்டோவா கிமேஷ ரஜநீசர: | ஸூக்ஷ்ம
மப்யஹிதம் கர்தும் மமாஶக்த: கதஞ்சந || பிஶாசாந்தாநவாந்யக்ஷாந்
ப்ருதிவ்யாம் சைவராக்ஷஸாந் | அங்குல்யக்ரேண தாந்ஹந்யா
மிச்சந் ஹரிகணேஶ்வர ||” பண்டுநாமுமக்குக் காட்டின ப்ரபாவத்தை
வாநரராஜ்யத்திலே புக்கவாறே மறந்தீரோ மஹாத்மந் என்று
விபீஷணன் நினைப்பித்ததும் நெஞ்சிற்பட்டதில்லையோ எதிரிகள்
விரலைக்கவுமப்படிக்காணும் நம்முடைய ஒரு அங்குல்யக்ரவ்யாபா
ரம் பவங்களிறே பெருமாளுக்கு நரஸிம்ஹமெய்யில் ஸ்ரீஸம்பா
ஷ்யங்களஶரண்யஶக்யமாக அபயப்ரதாநங்களிலு மஹிமா
க்யாக்யங்களிலும் “ஸர்வஜ்ஞாய ஸர்வஶக்தயே ஸர்வாதாராயணிகொ
லிஸ” என்றும் “ஸுகஜ்ஞாநஶக்திகாரணாஸர்வதீஷ” என்றும்
ஸம்ப்ரஹீதமான ஶரண்யகுணத்ரயமும் இவ்வ்யாக்யாநத்திலே
விவக்ஷிதம். எங்கனேயென்னில் அடியிலே “ஜ்ஞாதம் நாஸ்திதகிம்
சிஞ்” என்றும ஸர்வஜ்ஞத்வம் சொல்லிற்று. “உபேக்ஷிதா ஸாபவ ஸம்
ப்ராப்தம் நதக்யேஜயம்கர்யம் ந” என்று பரஸௌலப்யமும் சொல்
லித்து. இவ்விடத்திலே “அங்குல்யக்ரேண தாந்ஹந்யாமிச்சந்”
என்று ஸர்வஶக்தித்வம் சொல்லித்து. இப்படி ஸாந்நிஷ்யத்திலே
நின்று ராமஶாஸ்த்ரம் ஈரரசுபடாதபடி பண்ணின மஹாவீரனென்னு
ஞ் செருக்காலே மதியாமே பேசுகிறாப்போலே தம்முடையஸர்வ
ஜ்ஞத்வஸர்வஶக்தித்தாலே ஶரண்யகோடியாக்ஷஸ்வபாவஸம்பத்தி

ணத்தையருளிச்செய்து மஹாராஜப்ரப்ருதிகளை ...ச்சேரும் திருமடி பண்ணியருளினார்.

இதி கவிதார்கிக ஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஶ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
அபயப்ரதாநஸாரே
ஶ ர ண்ய வை ப வ ப்ர கா ஶ:
ஷஷ்டோதிகாரஃ.
ஶ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேஶிகாய நம:.

இப்படி தம்முடைய ஸ்வபாவத்தையும் ப்ரபாவத்தையும் வெளியிட்டு மேலிவன் துஷ்டனாயிலும் நாஸ்திகனாயிலும் ப்ராணவ்யயமாக ஶரணாகதரக்ஷணம் பண்ணவேணும். இதுவே பரமதர்மமென்னுமிடத்தை கபோதோபாக்யாந ஸங்க்ருஹக ண்டோக்தி ஸங்க்ஷிப்தவாக்யவிஶேஷத்தாலே யருளிச்செய்கிறார். "ஶ்ரூயதே ஹி கபோதேந ஶத்ரு: ஶரணமாகத:। அர்சிதஶ்ச யதாந்யாயம் ஸ்வைஶ்ச மாம்ஸைர்நிமந்த்ரித:॥" ஶ்ரூயதே ஹி - என்கிறவித்தாலே, "ஶ்ருணு ராஜந் கதாமேதாம் ஸர்வபாபப்ரணாஶிநீம்। ந்ருபதேர்முசுகுந்தஸ்ய கதிதாம் பார்கவேணயா॥" என்னும் "யஜ்ஞம் ஶ்ரூயதாம் நித்யம் வேதாப்யாநபூர்வகம்। விஶ்வஸ்தஸ்ய வாவேஶ்ய: ஸர்வலோகஸமஞ்ஜஸ்தி॥" என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே பாவநத்வத்தாலே ஸர்வருமாதரித்துக் கேழ்க்கும்படி ப்ரஸித்தமாகிறது. ஶ்ரூயதே - விப்ரகீர்ணங்களாய நந்தங்களான ஶ்ருதிகளை ஸாக்ஷாத்கரிக்க வல்லார்க்கிதுவு மொருமூலையிலே காணலாய்க்காணுமிருப்பது. ஶ்ரூயதே - ஸாமர்த்யவாதிகள் சொல்ல தேவர்ஷ்யாதிகள் கேழ்க்கலாமத்தனை போக்கியெத்தனையேனுங்காருணிகராயிருப்பாராலும் இப்படி அநுஷ்டிக்கை அஶக்யங்காணும். ஹி - அதிப்ரஸித்தமாகையாலும் அநந்யபரமாகையாலும் இவ்வ்ருத்தாந்தம் எங்களுக்கு முன்னே நீங்களுங்கேட்டுப் போருமதன்றோ, நம்பக்கல்பரிவாலே வந்தகலக்கத்தைவிட்டு நீரே ப்ரதிஸந்தாநம் பண்ணப்பாரீர். கபோதேந - ஒரு தேவனாலுமன்று, வர்ணாஶ்ரமத்தில் பிறந்தானொருவனுமன்று ஸாமாந்யயோநிஜ மநுஷ்யஜாதீயனுமன்

ன்று, ஒருதிர்யக்குசெய்தபடியிது. இப்படி இதரதிர்யக்குக்களு க்குங்கூட ரக்ஷணீயமாயிருக்க ப்ரபந்நதமரான நாமிருந்து ஶர ணாகதனை வதிப்பனென்பதும், த்யஜிப்பனென்பதுமாகாநின்றோம். கபோதேந - ஒத்தைக்கபோதமாகையாலே விலக்குகைக் கீடான பரிவரில்லாமையாலும், ஶ்ரூயதேயென்று ஶ்ருதியிலோதுகிறபடியே ஸஹாயிகாரத்தாலே யுக்தியிலேசொரிகி, "ஶ்ரூயதே ஹி கபோத: காதயதேவக்ஷ்ராஸம்ஹித:| ப்ராணைரபிகயா நித்ரஸம் ரக்ஷ்யஶ்ஶரணாகத:||" என்று யுத்தத்திலே ப்ரஸித்திக்கிற ஸஹஜ ஶத்ருவாரிணீஸம்பந்தத்தாலும் ஸந்நிதியாலும், அக்கபோதமசடெக் கன ஶரணாகதரக்ஷணயுக்தி ஶ்ரமைக்கப்பெத்ததிறே. ஶத்ரு:- கபோதத்துக்கு வேடந்தானே ஸாபராதஹரணம்பண்ணினஶ த்ருவாயிருக்கும். நமக்குவிபீஷணன் அப்படிப்பட்ட ஶத்ருவிரு ந்த வூரினின்றும் வந்தானத்தனையன்றோ, ஶரணாகத: - கபோ தமிருந்த மரத்தடியிலே வேடன் யாத்ருச்சிகமாக வந்தானத்தனை, "லோகஜீவம்மஸாத்ருகா வாசாஹவ நவஸ்ரீ | ஶரணம்ஹிம தோஹ்மவ தேவதாம்ருதி ஹவாஸிநீ||" என்று வநதேவதை யைக்குறித்து ஶரணஶப்தம் ப்ரயோகித்தானத்தனை யொழிந்து இக்கபோதத்தைக்குறித்து ஶரணஶப்தத்தை ப்ரயோகித்திலன். விபீஷணன் ப்ரதமவாக்யாதிக ளெல்லாவரையும்விட்டு, ராகவம் ஶர ணம்கத:- என்று நமக்கு கண்டூஷணை ரவணானவன் ராக்ஷஸஸம் வாதத்திலே ஶரணாகத ஸம்ரக்ஷணம் பண்ணினபடியை நினைப் பித்துக்கொண்டு நம்மை யதார்த்தம் ஶரணாகதனானான். அர்சித ஶ்ச - வேடனாகையாலே பக்ஷிஜாதிக்கு ப்ரக்ருத்யாஶத்ருவுமாய் விஶேஷித்து தன் ஸாபராதமானவிவனை இவன்பட்டது படுகிறானென்றிருப்புதல் அவஸரத்திலே ஈஷிய விரகுதேடுதல்செ ய்ய ப்ராப்தமாயிருக்க அதிதியைதேவதைக விதிக்கிற ஶ்ருதியின்படி யே தேவர்களை ஆராதிக்கிறதிறத்திலே அதிசயமாகவன்றோ அக் கபோதமேதித்தபடி நாமும்ஶரணாகதனை, "அஹ்ந்தாவைஷதீவ்ரா ணதேவ நவஶிவேஸஹ" என்று அநுபஸம்பிவாயுதமாகவதி யாநின்றோம். யதாந்யாயம்-ஶீதத்தாலும் க்ஷுத்தாலும் க்லேஶனை வேடனுக்கவேக்ஷிதங்களான வஹ்நிநயநாதிகளைப்பண்ணி நல்வி ருந்துவந்தாலாதரிக்கும்படி நன்றாகதப்பாதே அதவிஷாதமம்யமி

ல்லாதே அக்கபோதம் ஆதரித்தபடி. யதா ந்யாயம் - இன் சொல் முதலாக ப்ரணயபூர்வமாக ஶரணாகதவிஷயத்தில் ஶக்த்யநுரூபம் பண்ணுதே செய்த பரிவெல்லாமளவாயிருக்குமத்தனை போக்கி மிகுதியுண்டோ "ஸ்வைஶ்ச மாம்ஸைர்நிமந்த்ரிதஃ" புறம்பே சில ஆஹாரங்களை யெடுத்துக்கொண்டு வந்திட்டதன்று; தன்னுடையதான உத்ப்ராணங்களிலே சிலவத்தையிட்டு உபசரித்ததுமன்று. விவேகமில்லாதார் தானாக ப்ரஹீணமித் திருக்கக்கடவதாய் விவேகிகளும் க்ஷுத்ரமான புருஷார்த்தமென்று பேணக்கடவதான ஶரீரத்தில் மாம்ஸங்களாலேயன்றோ. அங்கே அவனையும் உபசாரபூர்வகமாக நல்விருந்தூட்ட ப்ரவர்த்தித்தது. மாம்ஸைஃ அநேகைஃ ஸங்களை யறுத்திட்டதன்று. கடுகப்பசி தீர்க்க வேணுமென்று வேடனுக்கு தனக்குள்ள அவயவங்களொன்றும் ஶேஷியாதபடி ஸாஹஸம் ஸாதிதாவஸரைப்போலே யிதொரு ஸாஹஸமாக நினைத்து நெருப்பிலே காணும் விழுந்தது. இப்படி இஶ்லோகத்தில் சொன்ன வ்ருத்தந்தன்னை தம்முடைய அநுஷ்டாநத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தமாக அநுஸந்தித்துக்கொண்டு இப்படியானால் நமக்கு ஶரணாகதரக்ஷணம் கேவலம் ந்யாயஸித்தமன்றோ வென்றருளிச்செய்கிறார். "ஸஹி தம் ப்ரதிஜக்ராஹ பார்யாஹந்தாரமாகதம் | கபோதோ வாநரஶ்ரேஷ்ட கிம் புநர்மத்விதோ ஜநஃ||" ஸஹி - அக்கபோதம் நம்மைப்போலே யதோக்தாநுஷ்டானம் பண்ணக்கடவ ஜாதிகளிலொன்றிலேயாதல் ஶரண்ய வம்ஶத்திலேயாதல் பிறந்த தன்னென்னுமிடம் ப்ரஸித்தமன்றோ விருப்பது. தன் ஜாதியாலும் விஶேஷித்து தன் கொடுமையாலும் "க்ஷுத்ரஃ பாபஸமாசாரஃ பக்ஷிணாம் ஜாதஸம்ப்ரமஃ" என்று பக்ஷிஜாதிக்காக விரோதியாய் கபோதமிருந்தவிடத்திலே யாத்ருச்சிகமாக வந்து விழுந்ததுக்கு மேலே கபோதத்தைக் குறித்தது ஒரு பாயப்ரயோகஸாரஸ்ரீதனாய் விபரீதாநுஷ்டானத்திலும் நிலைகுலையாதவனாய் அநுதாபலேஶமாதல் அநுகூல்யவ்ருத்தி ப்ரஸங்கமாதலின்றிக்கே கிடந்த அவ்வேடனிருப்பது. ஸஹி தம் ப்ரதிஜக்ராஹ - தன்னையறியமாறியன்றே அவ்வேடனைக்கைக்கொண்டு ரக்ஷித்தது முன்பே ஶத்ருவென்று பொதுவிலே அருளிச்செய்ததை அவன் வ்ருத்தியைக்காட்டி விஶேஷிக்கிறார். பார்யாஹந்தாரம் - இப்படியே ராவணன் வந்தாலும் நமக்குக் கைக்கொள்ள வேண்டியன்றோ யிருப்பதென்று திருவுள்ளம்

ரூமதம் - இவன் தன்னைக் கைக்கொள்ளுகைக்குச்செய்த உபாயா நுஷ்டானம்கபோதமிருந்தமரத்தடியிலேவந்தவளவேகிடீர். அல்லது வநஸ்திதெய்வதையைக்குறித்து ஶரணமென்றுசொன்ன ஶப்தமும கபோதம்கேட்டதில்லை. கபோதஃ-முன்பே கபோதமென்று சொல்லியிருக்க இருக்காலமட்டும்கபோதமென்றது-ஶிபியினுடைய ஶரணாகத ரக்ஷணயத்நம் சொல்லுகிற ஶ்ருதிகபோத வ்ருத்தாந்தத்தில்போலே கபோதவேஷங்கொண்டானொருதெய்வமோ ஸாஹஸிகயோவென்று ஶங்கியாமைக்காக இது பக்ஷிவிஶேஷத்தாலே கஜேந்த்ராதிகளைப்போலே திர்யக்காயிருக்கவிப்படி யதா நுஷ்டாநயோக்யமாய்ப்பிறந்தது வாநரஶ்ரேஷ்ட-வேறேயும்ஒருதிர்யக்குஶத்ருவானவேடனை ரக்ஷித்தபடிகேளீர். வாநரஜாதிக்கு முடிசூடின நீர் வ்யாக்ர வாநர ஸம்வாதம்கேட்டறியீரோ. ஒருபுலிபின்தொடர்ந்துதானிருந்தமரத்தடியிலே வந்தேறினவேடனை அந்தவ்யாக்ரம்-விடச்சொல்ல இவனை ஶரணாகதனென்று வாநரம் ரக்ஷித்தது. அப்போது மரத்தடியைவிடாதே கிடக்கிறபுலி இவ்வாநரம் தூங்கினவளவிலே வேடனைப்பார்த்துஉன்னைவிடுகிறேன் வானரத்தைதள்ளவல்லையோவென்ன பாபிஷ்டயான வேடன் தனனைரக்ஷித்த வானரத்தைத் தள்ளினவளவிலே வானரத்தைப்பிடித்து உன்னைவிடுகிறேன் உனக்கு உபகாரகனையுன்னைத்தள்ளினவேடனைத்தள்ளித்தரவல்லையோவென்று துஷ்டஸ்வபாவமான புலிசொல்ல யத்நவித்தான வாநரம் ப்ராணாத்யயபயமில்லாமையாலே ஸஹ்ருதயமாக விசைந்து புலிவிட்டவாறே மரத்திலேறி ஶத்ருவான வேடனைப் பின்பும் போக்கற்று தானிருந்த மரத்திலே யிருந்ததேயடியாக ஶரணாகதனென்று ரக்ஷித்தது. நீர் வானரங்களுக்கு முடிசூடியிருந்தாலும் உங்களுக்கு ஜாதியமென்று பார்த்தாகிலும் கைக்கொள்ளவேண்டாவோ. வாநரஶ்ரேஷ்ட - முதலிகள் கலங்கினால் தெளிவிக்கவிருக்கிற நீர் கலங்கலாமோ. வாநரஶ்ரேஷ்ட - வாலிவதத்திலிருந்தவாறே உமக்கு ஶரணாகதவிஷய ரக்ஷித்ததோ. வாநரஶ்ரேஷ்ட - வாநரோத்தமல்லீரோ, ரூஷிகளுடைய வசத்துமாய் யதாயதங்களை யறிந்துமிருக்கிறநீர் அல்லாத வானரங்களைப்போலே சாபலம்பண்ண பெறுவதிரோ. "கிம்புநர்மத்விதோஜநஃ" கபோதம செய்தபடிகண்டால் நம்போலிகளுக்குகேட்கவேணுமோ

நாம் ஶரணாகதரக்ஷணத்துக்குக் கொடியெடுத்தவம்ஶத்திலே “ஷஷ்டிவர்ஷஸஹஸ்ராணி லோகஸ்ய சரதா ஹிதம் | பாண்டுரஸ்யாதபத்ரஸ்ய சாயாயாம் ஜரிதம் மயா||” என்று அறுபதினாயிரமாண்டு வெண்கொத்தக்கொடை நிழலின்கீழாழிய வேறொரு நிழலிலொதுங்காதே லோகரக்ஷணார்த்தமாக பத்துத்திக்கிலும் தேர் நடத்தி ப்ரஸித்தனை தஶரதமஹாராஜனுடைய மகனும் வஸிஷ்ட விஶ்வாமித்ர ஶிஷ்யனும் ஸோமயாஜியாக ப்ரவ்ருத்தனை ஜநகமஹாராஜனோடே ஸம்பந்தம் பண்ணின நாமும், “ராமோ விக்ரஹவாந் தர்ம:” என்று உடம்பில் ஶிஷ்டதயா ப்ரஸித்தியை ஏற்றுக்கொண்டு, “தர்மஜ்ஞாநாம் லோகஸ்ய தர்மகாரயிதா ப்ரபு:” என்கிறபடியே இத்தனைகாலமும் நம்முடைய கைபார்த்து நாட்டார் நர்த்திக்கும்படி நடந்துபோனது இன்று ஶரணாகதவதம் பண்ணினால நாட்டேனபடக்கடவது. “ஶத்ரு:” நம்முடைய வ்ரதம் பினபு சொல்லக்கடவோம். “ஸாமாந்யம் ஸர்வதேஹிநராணாம்” என்கிறபடியே நம்போலிகளெல்லார்க்குமிதுவே பொதுவாய்க்காணுமிருப்பது. ஶத்ரு:-நம்போலிகள் ஶரணாகதனை விடுவார்களோ. ஹிம்ஸாப்ரவ்ருத்திகளாகையாலே அவஜ்ஞையைக்கவல்ல ராவணாதிகளுக்கன்றோ இப்படிக்கொத்த கார்யங்களர்ஹிப்பது. ஜந: ஶரணாகதனை பரித்யஜித்தவன என்னபிறப்பு பிறந்தாலுக்கடவன. நம்போலிகளுக்கு ஜந்மப்ரயோஜநம் ஶரணாகதரக்ஷணமன்றோ. ஶிஷ்டாநுஷ்டாநம் ப்ரமாணமேயாகிலும் ஒரு வேதாநுஷ்டித்ததென்றொரு ப்ரமாணமுண்டோ இதுக்கு வியாபகமாயிருப்பதொரு வாக்யம் வேண்டாவோவெனகிற ஶங்கையாக கண்டுவென்பானொரு மஹர்ஷி கண்டதொரு காதையைக் கேளீரென்கிறார். “ருஷே: கண்வஸ்ய புத்ரேண கண்டுநா பரமர்ஷிணா | ஶ்ருணு காதாம் புரா கீதாம் தர்மிஷ்டாம் ஸத்யவாதிநா||” கண்டுவென்கிற மஹர்ஷியினுடைய ஜந்மப்ரகர்ஷத்தை முற்படக்கேளீர். ருஷே: கண்வஸ்ய புத்ரேண—தான தோன்றியன்றக்கே “யஸ்ய ஸ்யாச்ச்ரோத்ரிய: பிதா” என்கிறபடியே அவனுடைய பிதாவும் ப்ரஹ்மஜ்ஞாநியாய் அதீந்த்ரியத்ரஷ்டாவாய்க்காணுமிருப்பது. ஆனால்பமப்பதின் குட்டிபவிழாதிறே “கண்வஸ்ய புத்ரேண” மஹாதபஸ்வாந கண்வனென்கிற மஹர்ஷிக்கு ஸம்ஸாரநிஸ்தாரகனாய்க்காணுமிவன பிறந்

தது. ஸர்வஸ்வபூதனான ராமாநுஜனென்கிற திருநாமத்தின் பேராலும் தன்பே
ராலும் ப்ரஸித்தமாய்க்காணுமிருப்பது. ராமாநுஜ-அவன் தன்பெ
ருமையைப்பார்த்தால் "ஸ்வாமிராமாநுஜ:" என்று ரிஷி
கள் கொண்டாடும்படியான பேருடையானொருவன்காணும். ஜ்யேஷ்ட
வம்சத்தவரான ஸேநாபதி-விளக்கில் கொளுத்தின தீபமெனனும்ப
டிகாணும். ப்ரகாஸகமான விதாவிலுங்காட்டில் இவனு
டைய ஜ்ஞாநவிகாஸம் இருக்கும்படி. ஸ்ரவண - இத்தனை நாளும்
இதாவெய உம்முடைய செவியில் படாமையிறே நீரிப்படி கல
ங்குகிறது. இதனையவதரித்தாய்க்கேளீர், ஸாரம்- இதுபெரியபொ
ருள்களையெல்லாம் பொதிந்துகொண்டு எளிதாகக் கேழ்க்கலாம்படி
சுருங்கின பாசுரமாய்க்காணுமிருப்பது. ப்ராசீநம் - இன்று
முதலாகக் கட்டினதொன்றன்று காணுமிது. வேதம்போலே பழைய
தாயிருப்பதொன்று. ஸீதாம்-ராமனான மஹரிஷியும் இத்தை ஸ்ருஷ்டித்
தானென்றிராதே கிடீர். ஜ்க்கைஸாமோகப்பாடுமாப்போலே பண்டே
யுள்ளதொன்றை அவன்செய்தானாகப் பாடினனத்தனை. ஸீதாம்-
அவன்செய்தானாகிலும் அநதஸாஹிதிபோலே ஸர்வேஸ்வராவதாரங்களை
யும் போக்கவற்றாய்க் காணுமிருப்பது. தர்ம்யம் - போலியான
தர்மங்களைப்போலன்றிக்கே ப்ரத்யக்ஷஸ்ருதிஸித்தமான ஸாரதர்ம
த்தைவிஷயமாகவுடைத்தாய்க்காணும் இதாவெயிருப்பது. ஸத்ய
வாதிநா-ஸத்யவாக்யனான ராமனென்கிற மஹரிஷி வாய்வெரு
விச்சொன்னாலும பழுதாயிருப்பதொரு சவ்வுந் துவ்வும் கூட
கையுமன்றிக்கே காணுமிருப்பது. இதில் ஸேநாபதினாவென்று
ப்ராமாண்ய உபபத்தியும் சொல்லித்து. ஸத்யவாதிநாவென்று ப்ரா
மாண்யவாதிக்கும் சொல்லித்து. தர்ம்யமென்று உபதேசத்தி
னுடைய ஸாரப்ரயோஜநமும் சொல்லித்தது. இத்தால் ஸ்ரீவி
ப்ரீஷணங்களற்ற ஸர்வலோகஹிதம் சொல்லுவானொருவனெ
ன்று ப்ரஸித்தியும் சொல்லித்தாய்த்து. மேல் ராமாவெ
யென்றெடுக்கிற நாலாம் ஸ்லோகத்தில் ப்ரதமஸ்லோகத்தாலே ஸம
ஸ்தஸாரணாமதியில்லையேயாகிலும் போக்கற்ற இதாவெயில் ஸூக்ஷ்ம
க்ஷேமாவிர்ப்பாவ ஸம்ஜ்ஞநங்களாய்க்கொண்டு ஸாரணாமதியினு
டைய ஸகலதர்மங்களான ஸம்ஜ்ஞீபம்யாதிநாத்ரங்களை சேர்ந்தவ
னையுமழியக்கொடுக்கலாகாதென்கிறார். "பலாஞ்ஜலிபுடம்தீநம்யா

யாசந்தம் ஶரணாகதம்। ந ஹந்யாத் ஆந்ருஶம்ஸ்யார்த்தமபி ஶத்ரும் பரந்தப॥" பத்தாஞ்ஜலிபுடம் - அநந்யப்ரயோஜநமும் ப்ரதிகூலவ்யாவ்ருத்தியுமில்லையேயாகிலும் கையிலஞ்ஜலிமாத்ரமேயமையும். "அஞ்ஜலி: பரமா முத்ரா க்ஷிப்ரம் தேவப்ரஸாதிநீ" என்கிறபடியே ஸ்வதந்த்ரனையும் கடுகவிறங்கப்பண்ணுமத்தையிறே. தீநம் - அஞ்ஜலியும் வாய்த்ததும் நேராதே கார்ப்பண்யம் தோற்ற நிற்குமவ்வளவேயமையும். யாசந்தம் - கைகூப்பத் திறமையாகிலும் கார்ப்பண்யம் தோற்றிற்றில்லையேயாகிலும் அபேக்ஷிதமாக விரக்கவுமமையும். ஶரணாகதம் - அஞ்ஜல்யாதிகள் மூன்றுமில்லையேயாகிலும் ரக்ஷகனாக்கிடைக்குமோவென்றிருந்தவிடத்திலேயும் புகிரவுமமையும். முதல் ஸ்வரக்ஷாபர நிக்ஷேபரூபமான ஶரணாகதி ஸகல ஸாதநங்களை சொல்லித்தாய் இங்கே ஶரணாகதமென்று ஸர்வஶரணாகதியைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். ந ஹந்யாத் - தானழியச்செய்தல் ரக்ஷிக்கஸக்தனன்று தன்னுடைய பக்ஷத்தினாலே யழியக்கொடுக்கல் செய்யப்பெறான். இந்த ஶாஸ்த்ரம் வேணஹிதார்த்யாய்த்தோ ஸங்கோசமாய்த்தோ ப்ரத்யவாயபரிஹாரார்த்தமோவென்ன அவைநிற்க. முற்பட ப்ரயோஜநாந்தரம் சொல்லுகிறது. ஆந்ருஶம்ஸ்யார்த்தம் - ஆந்ருஶம்ஸ்யமாகிற ஸாமாந்ய தர்மத்தை ரக்ஷிக்கைக்காகவுமாம். ந்ருஶம்ஸனென்று நாட்டார் சீச்சியென்னாமைக்காகவுமாம். அபிஶத்ரும் - ஶத்ருதான்வந்து ஶரணாகதனானாலும் அழியவிடவொண்ணாதபடியானால் இதுக்குமுன்பொரு குத்தங்காணாதிருக்க ஶத்ருவிருந்தவூரில்நின்றும் வந்தானென்கிற இவ்வளவைக்கொண்டு ஶரணாகதனானவனை யழியக்கொடுக்கலாமோ வென்று தாத்பர்யம். பரந்தப - ஶரணாகதனையோ சேவகங்காட்டுவது. நீயோ பொருமவனோடேயன்றோ. ந ஹந்யாத் - என்று தான்கொல்லாதொழியுமளவேயன்றோவென்ன அங்கன்று ஶரணாகதனை வேறொருத்தர் நலியும்போது ஆர்த்தோ த்ருப்தனென்கிற ஶரணாகதாவஸ்தாவிஶேஷங்களைப்பாராதே தன் ப்ராணன்களையழியமாறியும் அவனை ரக்ஷிக்கவேணுமென்கிறார். "ஆர்த்தோவா யதிவா த்ருப்த: பரேஷாம் ஶரணாகத:। அரி: ப்ராணாந் பரித்யஜ்ய ரக்ஷிதவ்ய: க்ருதாத்மநா॥" ஆர்த்தோவா யதிவா த்ருப்த: - இப்போதே அஹிதவி

த்தி புண்டாகவேணுமென்று விஶ்வபக்ஷமன்றிக்கே யிருக்கவுமாம். விளம்பித்தும் பிறலாவதொரு ஹிதத்தைக் கோலியென்றேனுமாகவ ஹிதம் ஸித்திக்குமென்றோவென்று தேறியிருக்கவுமாம். இவனுக்கு ஹிதத்தைப்பற்ற ஈஶ்வரனதையாலே ருசி புண்டு. அங்கனன்றிக்கே ப்ர ப்ரயஸாத்யாக்குமியிருக்கவுமாம் இவையின்றிக்கேயிருக்கவுமாமெனறுகுருதேவ்யவிஹாரம் சொல்லுவார்கள். பரோக்ஷாம்ஶரணாம ஜக:- இதுக்குமுன் ஈவமறியாதாரிருந்தவிடத்தேவரவேயமையும். ஆரிக:- அவன்ஶத்ருக்கூடியநூதே உள்ளேகிடக்கச்செய்தே ஶத்ருஶாலை யைப்பண்ணிவந்தாலுமாம. ப்ராணாநு பரித்யஜ்ய ரக்ஷிதவ்ய:- ஆயிரங்களானப்ராணங்களைவிட்டு யிரமான ஶரணாகதரக்ஷண யஜ்ஞத்தைப்பத்தவன்றோப்ராப்தம். இவ்வர்த்தை "கூதவ்ரப்ரணே வரப்ராணாநெப்ர தரவேரரிக்ஷதி | வயாதிவாரேஸா நம்யஷா ஞாவதேதேவ நீ||" என்று "ப்ராணைரபிக்யாராஜநு ரக்ஷிதக்ரபணோஜந:" என்று வேந்ரகவொதோவாவப்ர நத்தி லே ஶிபியைக்குறித்து ஜம்ப்ரன்சொன்னான். க்ருதாத்மா - இப்படி செய்யாதபோது இவன கற்ற கல்வியெல்லாம என்செய்த தாகக்கடவது. "வித்யாவிஷாதி க்ருபணே ஶமயஶம்" என்னும் படியித்தனையிறே. தன்னைரக்ஷித்த வாநரத்தைத் தள்ளினவே டனைப்போலே ரக்ஷிதனான ஶரணாகதன் பின்பு க்ருதக்நனுப்ப்ர திகூலனானபோது தானவனுடைய ஶிக்ஷாதிகளில் ஶக்தனாகில் அமமூகத்தாலே ரக்ஷிக்கவும் அவைத்தி லஶக்தனல்லாதபோது பின்பு அவனநுதபனுய் ஶரணாகதநானுகில் க்ஷமிக்கவும் அங்கனல்லாதபோது உபேக்ஷிக்கலான ப்ராதிகூல்யத்தையும் உபேக்ஷிக்கவும் தன்னுடைய வயாதிபயர்தமாக ப்ரவ்ருத்திக்கு மாகில் ஶாஸ்த்ர விரோதமில்லாத ஶ்ரீநாபியாலே யஶரக்ஷிவிலக் கிக்கொள்ளவும்ப்ராப்தம். மேலிரண்டு ஶ்லோகத்தாலே ஶரணாகத பரித்யாகத்தில்வரும் த்ருஷ்டாத்ருஷ்ட ப்ரத்யவாயங்களை யருளிச் செய்கிறார். "ஸசேத்பயாத்மோஹாத்வா காமாத்வாபி நரக்ஷிதி| ஸ்வயாஶக்த்யா யதாஶக்தி தத்பாபம்லோகக்ஹிதம்||" பயாத்வா- ஶர ணாகதனைக்கைக்கொண்டால் ப்ரபலமானவிரோதிகள் நம்மையும் நலியச்செய்வதென்னென்னும் அச்சத்தாலென்றபடி. மோஹாத்

க்க நிராயமிங்கே கண்டுகொள்ளுவது. ரொ ஹா அ " ஏராஜ்ஞாய வ்ருஷ நஸ்யாஸ்ய தாயஸேவிநிஜேக" என்றாற்போலே சில யக்ஞராஷாஸகளாலேவந்த கலக்கததாலேயாதலென்றபடி. காரே அா - ஸாஸ்ர திஸ்வ நஹேதா வான ஸவாஹ ஸஹாவத்தாலென்ற படி. அங்கனன்றிக்கே ஹிம்ஸாரவிகளானராக்ஷஸர்களைப்போலே இவன்படுவதுகண்டாலாகாதோவென்கிற விபரீ தாரவியாலேயா தல் என்றுமாம். அப்படியேஸாரணாமதனுடைய ஸநத்ரவின்பக்க லிலே கைக்கூலியையாசைப் பட்டென்னவுமாம. சுவஷிவருவர்வ காரங்களை நினைத்துவரும் ஔதாஸிந்யம் முதலான வேறுமே தேனுமொரு ஹேதவாலேயாகவுமாம. நரக்ஷிதஃ - கிணத்தின் கரையிலே பிள்ளையை வாங்காதாப்போலே ரக்ஷியாதமட்டுக்கிடீர். நாம்சொல்லப்புகுகிறவாவம் இப்படியானால்தன்னை நலியுமளவிலே னனவிளையக்கடவது. ஸயாஸக்ரா - தனஸக்தி ஸம்ஹனபண்ணாதே ரக்ஷிக்கவேணும.அங்கனன்றிக்கே கைக்கொள்ளவுமாம். கைவிடவு மாம். தான வல்லதொருவிரகாலென்று தாத்பர்யம். ரவஸ்யாஹ் திகள் ஸ்ராஹ்மணாதிகளை தாங்கள்கைக்கொண்டுரக்ஷித்தார்கள். தே வர்களும் ரிஷிகளும் காகத்தைப் போக்கத்ததென்று பெருமாள் கைக்கொள்ளுகைக்காகத் தாங்கள்கைவிட்டுரக்ஷித்தார்கள். "யமா ஸதம் - லோகத்துக்குகணக்காளிகளாகப்படைத்தருளிதம்பதி நாலுஸாக்ஷிகளும் இவர்களுக்குமேல் கண்காணியாய் ஸவஸாக்ஷி யான ஸவேஸ்வரனும் கண்டுகொண்டிருக்க தான் ஸக்தனாயிருக்கச் செய்தேசிலஸமக்களாலேதனக்குஸக்தியில்லாமையைக்காட்டி "ஸோ நிவாரதநிவ" என்கிறகணக்கிலே கண்ணழிக்கப் பெறான். ததாஸம் - அந்தபாவத்தின் கொடுமையைக்கேளீர். இது நஷ்ட ஹாஷஸ்யஹஸ்தி ஸம்வாதாதிகளிலே கதிதவ்யஸ்ஜமாக்காணுமி ருப்பது. இதின் கொடுமைய "ஸரணாமதானதஜேயம்ஜ்ஞாய ணம் யஸ்ஸலி நீம்|யத்ஜ ாம்யத்ஸ்ஸ ம்ய நதஜேயதிம்ஷதா|| நா காயம்கதஜிஹாதி ஸ்ராஹ்மணஸமிஸேஷதஃ | ஸ்ரத்யத்ஸ தஸ்ஸேஜாநாயாரா நஸாஸநம்|| நாஹஸேதக்கரிஷ்ராதிம ஸம்வேஸரோதாஃ | ஸலீம்ஸாரேவரா தீதம்ஸ்ய ஹணாஸ்ய யதாதிம்|| நவாஸ்வீஜம்ரோஹதிரோஹகாலெநவாஸ்வவஷம்

[illegible] '' என்று இந்த்ர [illegible] மதிகெட்ட [illegible] வைரிகளான தேவர்களைக்குறித்து தேவபுரோஹிதன் சொன்னான். அப்படியே "[illegible]" என்று [illegible] இத்தை "[illegible]" என்று [illegible] னைக்குறித்து [illegible] சொன்னான். "[illegible]" என்று இதிஹாஸோத்தமத்திலுஞ் சொல்லப்பட்டது. "[illegible]" என்றுகபோதி தன்னைக்கட்டியிட்டுவைக்கிற வேடனை ரக்ஷிக்கைக்காக தன் பத்னியான கபோதத்தைக்குறித்துச்சொல்லித்து. ததாச "[illegible]" என்று [illegible] சொல்லுகிறபடியே ப்ராயச்சித்தம்பண்ண வரிதாய்க்காணுமிப்பாபமிருப்பது. [illegible] "[illegible]" என்று [illegible] சொன்ன [illegible] யளவேயன்று இதுகேழ்க்கிலும் ப்ராயச்சித்தம் பண்ணவேண்டுகையாலே நாட்டாருமெல்லாருமிவனைச்-

சியென்று ஒருக்காலுங்கூட்டிக்கொள்ளார்கள். ஆகையாலேயிறே, “பாஹ்யாப்யந்தரஶத்ரூணாம் ஸர்வேஷாம் பயபீடிதம்| ஶரணாகதமாத்மானம் த்யக்த்வா ஸம்ஸாரஸாகரே|| ஶரணாகதபாதகீ ஹிம்ஸகானுஸம்வஸேத்| வீணாவாத்யபவேத் க்ருதக்நஸ்ஸஹிதாவி ஶோ||” என்று ஶரணாகதபாதகனையும், பாஹ்யபாதகனையும், ஸ்த்ரீயெக்கொன்றவனையும், க்ருதக்நனையும், ப்ராயஶ்சித்தம்பண்ணாதவர்களுக்கு ஸாதுக்களும் ஒருக்காலுங் கூட்டிக்கொள்ளலாகாதென்று தேநாதியஸாஸ்த்ரங்களிலே சொல்லுகிறது. ஆனபின்பு நாம் ஶரணாகதனைவிட்டால் நம்மைநாடும் விஶ்வாமித்ராதிகளான மஹர்ஷிகளும் ஒருக்காலுங் கூட்டிக்கொள்ளார்கள்காணும். இப்படி த்ருஷ்டப்ரத்யவாயஞ்சொல்லித்து. அநந்தரம் அத்ருஷ்டப்ரத்யவாயஞ் சொல்லுகிறது. “விநஷ்டஃ பஶ்யதஸ்தஸ்ய ரக்ஷிணஃ ஶரணாகதஃ| ஆதாய ஸுக்ருதம் தஸ்ய ஸர்வம் கச்சேதரக்ஷிதஃ||” ரக்ஷிக்க வல்லவனாயிருக்கரக்ஷியாமையாலேஅவன்காணச்செய்தே நஷ்டனான ஶரணாகதனுக்குவேறொரு க்ருஷிபண்ணவேண்டா. அவனநாதிகாலம்பண்ணின ஸுக்ருதத்தையெல்லாம் ஸவாஸனமாக வாங்கிக்கொண்டு அவன் புகக்கடவ புண்யலோகங்களையெல்லாம் தான் கைக்கொள்ளும். ஶரணாகதபரித்யாகியானவன்பக்கல் ப்ராயஶ்சித்தம் பண்ணுகைக்கு கைமுதலான ஸுக்ருதலேஶமில்லாமையாலே யாவதாஹாரத்தாலே முழுக்க நரகங்களிலேவிழுமத்தனை. உத்தரார்த்தத்தாலே த்ருஷ்டாத்ருஷ்ட ப்ரத்யவாயங்களை ஸமுச்சயித்துச் சொல்லுகிறது. “ஸ்வர்க்யம் சாயஶஸ்யம் ச பலவீர்யவிநாஶநம்” என்று ஶரணாகதனுக்கு ஶரீரமொன்று மழியுமளவேயுள்ளது. அவனை யழியக்கொடுத்தவனுக்கு பரலோகமும், இங்குள்ளயசமும், பலவீர்யங்களும, மற்றுஞ் சொல்லிசசொல்லாத ஸகலபுருஷார்த்தங்களும் எல்லாமழியும்படியாயிருக்கும். ஶரணாகதனுக்கு ரக்ஷைபிறந்தால் இங்கேநினைத்ததாம். ரக்ஷைபிறந்ததில்லையாகில் விட்டவனுடைய ஸுக்ருதத்தையெல்லாங் கைக்கொண்டு தன் நினைவின்றிக்கேவந்தபரலோகஸுகம்பெறலாம். ஒருபடியாலும்ஶரணாகதனுக்கு ஒருக்காலும்காரியந்தப்புவதில்லை. இப்படி ஶரணாகதனைரக்ஷியாதபோதுவரும் த்ருஷ்டாத்ருஷ்ட தோஷஞ்சொல்லித்து. மேல்.

ஶ்லோகத்தாலே ஶரணாகதரக்ஷணத்தில் வரும் த்ருஷ்டாத்ருஷ்டப்ரத்ய-
வாயங்களை யருளிச்செய்துகொண்டு கண்ணன் ஸாக்ஷியாகச் சொன்னவர்த்-
த்திலே தமக்கு அநுஷ்டித்தல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி பிறந்தரு-
வினை யருளிச்செய்கிறார். "கரிஷ்யாமியதோக்தம் கண்ணனாராவ ந
ஶக்தஸ் || யதிஷ்டம் யஶஸ்யம் வஶ்யம் ஸ்வர்க்யம் ஸமோக்ஷயே||" கரி
ஷ்யாமி - நாம் ஶரணாகதரக்ஷணம் பண்ணக்கடவோம். யதோக்த -
தொவாத்ருஷ்டாவா - ஊதராதிகளை யறிந்து யதிஷ்டமானதீங்கம் இது
க்கு விலக்காமையென்றுரு பம்யக்த்ரம் செய்துதரவேணும்.
கரிஷ்யாமி - அநுஷ்டிக்கைக் காகவன்றோ நாம் ஶாஸ்த்ரமெடுத்தது.
"நமாயாமாயி நஶாஸ்த்ரவித்" என்கிறபடியே கர்மஶாஸ்த்ரமியைப்
போலே வேறொன்றைச்சொல்லி வேறொன்றைச் செய்கைக்கன்றே
யஶஸ்யம். பாபமில்லாமையாலும் ப்ரத்யக்ஷத்ருஷ்டி ஸம்வாத
த்தாலும் பழுதற்றபாசுரம். த்ருஷ்டாத்ருஷ்டவிரோதமான உங்கள்வார்
த்தையைக்காட்டில் அவன்வார்த்தைக்குள்ள விஶேஷமிருந்தபடி
கண்டீரே. கண்ணனாராவநம் - "யதாஸ்வாதகஸம்நிஹிதம் ஸர்வஸம்"
என்னும்படியிருந்தால் "ஸஹாஜநோயதமத ஸ்வயம்யா:" என்
கிறபடியே பெரியனான கண்ணனின் வழியைப் பின்செல்லுகை கா
ணும் நமக்குகார்யம் உத்தமம். உதயாதிவிஷயம். அங்கனன்றிக்கே
இப்பாசுரத்துக்கு மேலும்மாலேயாதல் முதலிகளாலேயாதல் நம்மா
லேயாதல் ஒருகண்ணழிவுசொல்லவொண்ணாதபடிஎல்லாத்துக்கும்
மேலான பாசுரங்காணுமிது. இதுக்கு "ஸீதாஸஹஸ்ரநாமே நநவ
ராநுகாரோ நவாதுயாஸ | தீவதோயஸ்வஹமே தஸ்வீமெவஸ்த
ஹவெஸ|| வாகதக்ருதவஸ்மெஸம்ஹவாதக்ஷிணா:|வாகமெதாஸய
ஸீதஸ்ருத்ராணிநவேத்ராணரக்ஷணம்||" என்று ஸம்வராதிகள்சொன்
னதாத்ரவிகஹமும் விபாககாலத்தில் ஹமும்கேளீர். யஶஸ்யம்
யஶஸ்யம் என்று தத்ராலத்திலே வலித்து நிற்கும் ஹமும் - "ஸ்வ
ர்க்யம்ஸ்வர்க்யம்ஸமோக்ஷயே" என்றுபாதிவம்யகம் கழிந்தால்விபா
ககாலத்தில் வருமஹமும் "நாமேதாஸ்வயமோதாமோமேஶ்ருதேநாஸ்
ஸ்ரீவெவராம | ப்ராணிநாம்ஸயஸீதாநாம ஸஹாயத்ரதீயந்தே||
ஸஹாநுயமோக்ஷயஹம் ஶரணாகதவாமே | யதிஶயதஸஜா
ஸவஸோஹாதீக்ஷிண:||" என்று ஸிவிப்ரஸூதிகள் அறுதியிட்ட
படியே ஶரணாகதரக்ஷணமே யதிங்களெல்லாத்துக்கும் முடிசூ

டின யத்நம். இதறிந்து காரணீகரமாய ரக்ஷணஸமர்த்தமாயிருக்குமவர்கள் பக்கல் ஶரணாகதிக்கு பலஸித்தியில் ஸம்ஶயமில்லையென்று திருவுள்ளம். தீநோத்தாரப்ரவ்ருத்தஸ்ய பராக்ரமவத: ப்ராவண்யம் வதர்த்தாம்பாதத ஸ்வாதந்த்ர்ய ஶரணாகத ஶக்த [illegible] ப்ரவ்ருத்தே | விஶ்வாஸித்ர கவொதவா நரரக்ஷணவ்ரதஶ்வஸப்ரஶ்ரயஸீ நாஸீஜம்வைப்ர ஹ்வஸ்திப்ர ஸ்ம்ருதிஹி நந்தோத்ஷவணாவயஃ ||

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஶ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
அபயப்ரதாநஸாரே
பரிகரநிர்ணயஸ்ஸப்தமோऽதிகாரঃ.

ஶ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாகுரவே நமঃ.

ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிஸதாசாரஸ்ஸர்வவித்யாகரோத்தமঃ | ஸர்வஜ்ஞ: காமோऽயத்நஸ்ம்ருதிஶாஸ்த்ரம் ||” என்று மஹர்ஷிகள் சொன்ன யத்ப்ரமாணங்கள் அஞ்சிலே நாலையருளிச்செய்துகாட்டி பஞ்சம யத்ப்ரமாணத்தை யருளிச்செய்கிறார். “ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே | அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாம்யேதத்வ்ரதம் மம ||” ஸக்ருத்தென்ற உபாயத்திலேயாவ்ருத்திஶாஸ்த்ரார்த்தமானாற்போலே காணும் ப்ரபத்தியில் அநாவ்ருத்திஶாஸ்த்ரார்த்தமாயிருக்கும்படி. ஏவகாரத்தாலே நைரபேக்ஷ்யம்சொன்னபடி. “ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி யாசதே” யென்கிற விரண்டாலுமாக ஶரண்யவரணமும ஆத்மநிக்ஷேபமும்சொன்னபடி. ப்ரபந்நாயவென்று மாநஸமாய் யாசதே என்று வாசிகமாகவுமாம். த்வயத்திற்போலே யடைவே உபாயத்தையும் பலத்தையும் சொல்லுகிறதாகவுமாம். ப்ரபந்நாயவென்று ஶப்தஸாமர்த்யத்தாலே ப்ரயோஜநாந்தரபரனைச்சொல்லி தவாஸ்மீதி யாசதே என்று அநந்ய ப்ரயோஜநனைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். “ஶரணம் ப்ரபந்நாநாம் தவாஸ்மீதி ச யாசதாம் | ப்ரஸாதம் ஸத்ருஶம் த்ருணாமபி கர்த்தும் க்ஷமாயவঃ ||” என்கிற ஶ்லோகத்திலும் இப்படியே யதோசித விவேகத்தைக்கண்டு கொள்ளுவது. “[illegible]” என்கிற உபாஸநம

போலே தாவதாதிஶப்தயாஸாஸா உதாஹரணங்களாலே ப்ரபத்தியுடைய ஸகலஃபலஸாதநமாயிருக்கும். அபயமென்று ஸங்கோசாபாவத்தாலே ஸர்வபயாபாவத்தையும் சொல்லுகிறது. “ஸர்வபூதேப்ய:” என்கிறவித்தை ஸம்பந்தியென்று சிலர் வ்யாக்யாநம் பண்ணினார்கள். ஸோமாஸியாண்டானுள்ளிட்டார்கள் சதுர்த்தியென்று நிர்வஹித்தார்கள். இரண்டு பக்ஷத்திலுமுள்ள குணதோஷதாரதம்யங்கள் அந்தந்த க்ரந்தங்களிலே கண்டுகொள்வது. அதில் ஸம்பந்திபக்ஷத்தில ப்ரபந்நாயவென்கிற இதுக்கு ஸங்கோசமில்லாமையாலே ப்ரபத்தியினுடைய ஸர்வாதிகாரத்வம் ஸித்திக்கும். சதுர்த்தீபக்ஷத்தில ஸர்வாதிகாரத்வம் கண்டோக்தமாம். ஸம்பந்தியானால் கேவலராவணாதிஶத்ருத்தைப்பற்றவன்று. ப்ரஹ்மருத்ராதிகளையும் நம்மையும்பற்ற பயமில்லாதபடி பண்ணுவோமென்று அருளிச்செய்தபடியாம். சதுர்த்தியானால் விபீஷணனென்று நினைக்கவேண்டா. ராவணனாகிலும் நாமவனுக்கு அபயப்ரதாநம்பண்ணுவோமென்றதாம். இப்பொருள் கீழில் ப்ரகரணத்துக்கும் மேல் ப்ரகரணங்களில் ஶ்லோகங்களுக்கும் சேரும். இந்த யோஜனையில் ஸர்வரையுமபத் தபயாபாவஸ்ய ஸித்தம். “நிதாநம் ஸர்வபூதாநாமேக: க்ஷேமப்ரத:| ஜகத்ஸ்வஸ்ய ப்ருதுக்ஷாந்தாஸ்த்ராத்ருஷ்டிர்ஜ்ஞாநவிதேஹிநி || ஸர்வாபராயநிஷ்க்ருதா ப்ரபத்த்யாகாருண்யநிதி:| ப்ராஜ்ஞாநயஸ்ய ஹிதம் ஸந்தோஷஸ்ய ஸித்தி || அபாயஸம்ப்லவே ஸத்யோ யதா ஸம்ப்ருஷ்டேத| ப்ராப்தஸ்திரியம் ஸாத்யஸத்ய ஶரணம் வ்ரஜேத்||” என்கிறபடியே இது ப்ரமாணாநுகதமாய்தவரில் ப்ரபத்த்யாயம் வரும்படியான யதாமான ஸங்கோசங்காணும். இத – நமக்கு ஸங்கோசம் நடத்துகைக்கு விலக்கான அஜ்ஞாநாஶக்திகளொருக்காலும் வாராதுகாணும். ஆகையால் விலக்கவொண்ணாத இவ்வ்ரதத்தை பரிவரான நீங்களுமிசைந்து ரக்ஷியுங்கோளென்று திருவுள்ளம். இஶ்லோகத்திலருளிச்செய்த ப்ரபத்தியினுடைய ஸர்வாதிகாரத்தை ப்ரக்ருதமான ராவணவிபீஷணோதாஹரணத்திலே காட்டி, இவன் விபீஷணனேயாகிலும் ராவணனாகிலும் நாமிவனுக்கு அபயப்ரதாநம் பண்ணினோம். உம்மையும் முதலிகளையும் ஸாக்ஷிகாரமாகக்கொண்டு நம்மை ஶரணமடைந்தவனை அபயப்ரதாநஸூரான நீரே

தம்மோடேசேர்த்து நமக்கு ப்ராப்தாயத்தைத் தாரீரென்று ஸௌஹ்ருதாரதந்த்ர்யம் தோற்ற அருளிச்செய்கிறார். “விபீஷணோ வா ஸுக்ரீவ யதி வா ராவண: ஸ்வயம் | ஆநயைநம் ஹரிஶ்ரேஷ்ட தத்தமஸ்யாபயம் மயா ||” நீங்கள் சொல்லுகிறப்போலே விபீஷணனாகவுமாம. அவதாரத்தின்பேறு நாமும் பெறவேணுமென்றிருக்கிற நம்முடைய வ்ரதத்தின்படியே ஸாக்ஷாத்ராவணனாகவுமாம். அஸ்து- “ராகவம் ஶரணம் கத:” என்கிறவர்த்தமாநோக்தியைநேர்ந்த விவனுக்கென்றபடி. அஸ்துவென்கிறவிதிலே இவனுடைய அநுபந்திகளும் அநுப்ரவிஷ்டர் - அநுபந்திகளுடைய பயமும் ஶமித்ததாய்த்து. இவனுக்கு அபயப்ரதாநம் பண்ணித்தாவது. விபீஷணாங்கீகாரத்தையிசைந்தமுதலிகளபக்கல தாக்ஷிண்யங்குலையாமைக்காக இவனைச் சிறிது பரீக்ஷித்ததாகப்பண்ணி கைக்கொண்டாலோவென்று மஹாராஜனுக்குக் கருத்தாகத் திருவுள்ளம்பற்றி உத்தரமருளிச்செய்கிறார். தத்தமஸ்யாபயம்- அஸ்ய ஸம்ப்ராப்தனான நாம் பண்டே ஶரணாகதபரித்ராணத்தை நமக்கு வ்ரதமாக ஸங்கல்பித்துவைத்தோம்; விபீஷணனும் அபயார்த்தமநுஷ்டித்தான். ஆனபின்பு நாமிவனுக்கு அபயப்ரதாநம்பண்ணினோமாய்த்து. இனியிவனுக்கு நம்மைப்பற்ற பரீக்ஷையென்று ஒரு ஸந்தேஹத்தை உண்டாக்கி நமக்கு வ்ரதஹாநி பிறக்கவாகிறதோ தாங்களோ தெளியப்புகுகிற முதலிகள்பக்கல் தாக்ஷிண்யஹாநி யாகிறதோவென்று ஹரிஶ்ரேஷ்ராய் வாநரராஜ்யத்துக்கு முடிசூடின மஹாமனுக்களாயிருக்கிற நீரித்தை நெஞ்சிலேயுறைத்துப்பாரீர். ஆநயைநமென்கிறதுகார்யத்தில் தீர்விருந்தபடி.

இதி கவிதார்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரஸ்ய

ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு

அபயப்ரதாநஸாரே ஶரண்யஶீலப்ரகாஶ:

அஷ்டமோதிகார:.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேஶிகாய நம:.

இப்படி யருளிச்செய்தவாறே முன்பு, "கூழாள்பட்டுநின்றீர்களை எங்கள் குழுவினில் புகுதலொட்டோமென்று" நின்ற மஹாராஜர் தெளிந்து தாம்பண்ணின அபராதத்துக்கு பெருமாளை க்ஷமைகொண்டு தாமே அநுகூலராய் வந்து "மண்ணும் மணமுங்கொண்மின்" "எமதிடம் புகுதுமின்" ஐதிஹ்யாதிகள் ப்ரக்ரியையாலே நாங்களும் ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானும ஒருவாசியற வடிமைசெய்யப் பெறவேணும். நாங்களுமிவனுக்கு ஸவாதாஸோஸ்மி யென்னும்படி யடியோமாகவேணுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, இப்படி ப்ரதிபந்தங்கழிந்தால் அநந்தரம் பெருமாளுக்கு ஶரணாகத ரக்ஷணமாகிற அநுக்ரஹம் பிறந்தபடியையும் "தத்தமஸ்யாபயம்மயா" என்கையாலே அபயம்பெற்ற ஶரணாகதனுக்கும் இப்படி விஶேஷித்துப் பெருமாள் பாசுரமன்றிக்கே தங்களுக்கு வேறொரு வுபாயமின்றிக்கே ஶரணாகதனுடைய வசனத்திலேயடங்கிக் கூடவந்த நாலுராக்ஷஸர்களுக்கும் பெருமாள் திருவடிகளைப் பெறுகையாகிற பரமாநுக்ரஹம் பிறந்தபடியையும் ஸம்வர்க்கவித்யாதிகளில்படியே பரஸ்பரஸம்ஶ்லேஷத்தாலே பிறந்த ப்ரீதிபரீவாஹமான ஸம்வாதவிஶேஷங்களையும் எல்லாமிந்த ஸர்க்கத்தின ஶேஷத்தாலும் மேலில் ஸர்க்கத்தில் முகப்பாலுமாகச்சொல்லி ஶரணாகதிவேதமான ப்ரபந்ததிலே உபநிஷத்ஸாரமான அபயப்ரதாந ப்ரகரணத்தைத் தலைக்கட்டுகிறான் ஸ்ரீவால்மீகிபகவான். அவ்விடத்தில் தாம் முற்பட நினைத்ததொன்றை விலக்கவல்லாரில்லாதபடியான நிரங்குஶஸ்வாதந்த்ர்யத்தையுடைய பெருமாளார் ஸ்ரீபரதந்த்ரராய் மஹாராஜரையும் முதலிகளையுந் தெளிவித்து "ஆநயைநம் ஹரிஶ்ரேஷ்ட" என்றருளிச்செய்த வுறவுடைமையிலும் நீர்மையிலு மீடுபட்ட மஹாராஜர் விண்ணப்பஞ்செய்தபடி சொல்லுகிறான். "ராகவஸ்ய வச: ஶ்ருத்வா ஸுக்ரீவ: ப்லவகேஶ்வர: | ப்ரத்யபாஷத காகுத்ஸ்தம் ஸௌஹார்தேநாபிசோதித:||" ஶரணாகதனையிவர்கை விடில்எங்களும் புகுரிலும் அழியும்படிநிற்கிறவிபீஷணாழ்வானையும் இவனையழிக்கநினைத்த பரிவரையும் ரக்ஷிப்பித்தபடியைப்பற்ற இங்கு ராகவ என்கிறது. ஶ்ருத்வா என்கிறவித்தாலே மஹாராஜருக்குக் கலக்கமுஞ்சீற்றமுமான முன்னிலவஸ்தையைக்காட்டில் தெளிவும் ப்ரீதியுமானவிதொருவவஸ்தாபேத மிருந்தபடியைச் சொல்லுகிறது. "ஸுக்ரீவ: ப்லவ

ஸுஹ்ருத:" ஶரணாகதன்பக்கல் அபராதாதி தவிர்ந்தபின்பன்றோ இவ்விருக்குப் பெரும்பெருமையும் நிலைநின்றது. காகுத்ஸ்தவம்ஶத்திலே ஶ்ரேஷ்டமாய்ப் பிறந்து படைத்த நீர்மையிருந்தபடி, "ஸௌஹார்தேநாபிசோதித:" இப்படி மித்ரரான மஹாராஜர் பெருமாளுடையவாதல் தம்முடையவாதல் ஸௌஹார்தம் பேசிவைக்கப்பேசுகிறார். "கிமத்ர சித்ரம் தர்மஜ்ஞ லோகநாத ஸுகாவஹ | யத்த்வமார்ய ப்ரபாஷேதா: ஸத்த்வவாந் ஸத்பதே ஸ்தித: ||" கிமத்ர சித்ரம் - எங்களைப்போல்வார் இப்பாசுரத்தைச்சொல்லி லன்றோ ஆஶ்சர்யமாவது. தேவரீரிப்படி யருளிச்செய்தவிடத்தில் ஆஶ்சர்யமுண்டோ. ஸ்வபாவமென்றிருக்குமத்தனையன்றோ. தர்மஜ்ஞ - பணையோடுபணைத் தத்தித்திரிந்த வெங்களாலே தேவரீர் திருவுள்ளம்பற்றியிருக்கும் தர்மஸூக்ஷ்மமெல்லாமறியப்போமோ, "ஸூக்ஷ்ம: பரமதுர்ஜ்ஞேய: ஸதாம் தர்ம: ப்லவங்கம" என்றருளிச்செய்த தேவரீர்க்கேயன்றோ தர்மத்தினுண்மை தெரிவது. லோகநாத - உடைமையழியாதபடி ரக்ஷிக்கையுடையவனுக்கேததமல்லாமையாலே ஶரணாகதனைப் பக்ஷங்தவிர்த்து ரக்ஷித்தீர். எங்களையபசாரந்தவிர்த்து ரக்ஷித்தீர். ஸுகாவஹ - ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் தேவர்க்கடிமைசெய்யப்பெறநாங்கள் அவனுக்கடிமைசெய்யப்பெறவிரண்டுவர்க்கத்தையும் க்ருதார்த்தராக்கினீர். ஸத்த்வவாந் - இவனுக்குமுன்கண்டறியாத ஶரணாகதன் ஒருதலையாகப்பரிவர் சொன்ன வுபபத்திகளுக்கும் நிமித்தங்களுக்கு மிளையாத வ்யவஸாயத்தில் திண்மையிருந்தபடியேன். ஸத்பதே ஸ்தித: - ப்ருஹஸ்பதி ஶிபி வாநர கபோத வஸிஷ்ட விஶ்வாமித்ராதிகளான ஸத்துக்கள் நடந்தநல்வழியான ஶரணாகதபரித்ராணதர்மத்திலே தேவரீர்நின்ற நிலை ஒருகோடி ஶரணாகதராலும் கலக்கவொண்ணாதபடியாயிருந்தது. "யத்த்வமார்ய ப்ரபாஷேதா:" தேவரீரருளிச்செய்த பாசுரத்தின்நிழலிலே யொதுங்கி புலியும்புல்வாயு மொருதுறையிலே நீருண்ணும்படியிருந்தது. யெனக்குமறுக்க மாட்டாமையாலே கொண்டாடுகிறீரோ. நீர் ஶங்காவகாஶமுந்தவிரும்படி தெரிந்தீரோவென்ன. "மம சாப்யந்தராத்மாயம் ஶுத்தம் வேத்தி விபீஷணம் | அநுமாநாச்ச பாவாச்ச ஸர்வத: ஸுபரீக்ஷித: ||" ஒருத்தராலுந்தெளிவிக்கவொண்ணாதபடிகலங்கினவென்னெஞ்சும் தேவரீர் பாசுரங்களாலேதெளிந்து ஶரணாகதனை விபீஷணன் ஶுத்தனென்றறியப்பெத்தேன்.

அந்தர்நாத்ய - ப்ராணாஶ்ச ஸஹாதேந ஸம்வாதிகளிற்படியே ஸர்வஸ்வாதாதிகளாலும், ஸாவாத்ய - அபிப்ராயவ்யஞ்ஜகங்களான மற்றுமுள்ள ஆகாரங்களாலுமென்றபடி. “ஸதாம் ஹி ஸந்தேஹ பதேஷு வஸ்துஷு ப்ரமாணமந்த:கரணப்ரவ்ருத்தய:” என்கிறபடியே நம்முடையவந்த:கரணமிசைந்தபடியாலு மென்னவுமாம். ஸபாஹ்யாந்த:- உள்ளும்புறமுமொக்கவென்றபடி. அங்கனன்றிக்கே ராவணனுமல்லன் ராவணப்ரேஷிதனுமல்லன் ராவணாநுரக்தனுமல்லனென்று ஸர்வப்ரகாரத்தாலுந் தெளியவறிந்தோமென்றுமாம். ஸம்பரீக்ஷித:- இனிஸர்வஜ்ஞரான உம்மாலும் மெங்களைக்கலக்கவொண்ணாதென்று தாத்பர்யம். நாமினிவிபீஷணனுக்குச் செய்யவேண்டுவதென். உங்களுக்குச்செய்ய வேண்டுவதென், இரண்டும் நீர் நியமித்தல்லது நாஞ்செய்யவொண்ணாதென்று பெருமாளுக்கு திருவுள்ளத்திற்கருத்தாகக்கொண்டு விண்ணப்பஞ்செய்கிறார். “தஸ்மாத்க்ஷிப்ரம் ஸஹாஸ்மாபிஸ்துல்யோ பவது ராகவ | விபீஷணோ மஹாப்ராஜ்ஞ ஸகித்வம் சாப்யுபைது ந:||” தஸ்மாத்- நிர்தோஷனானவளவன்றிக்கே யெங்களிலும் பரிவனென்னு மிடந்தெளிகையாலும் “யஸ்மிந்தேந வாஸிதம் தேந ஸஹ்ருதம் தேந ஸஹ்ருதேந வா | ஸகித்வஜ்ஞயாப்ரஜ்ஞ தயோர்மைத்ரீ ந ஜீர்யதே||” என்றும்படியெங்களுக்கும் இவனுக்கும் ஸ்நேஹாதிகளொத்தபடியாலும். க்ஷிப்ரம். இனியிவனை யொழியவொருக்ஷணமுமெங்களுக்குமெக்ஷேபம் பண்ணமுடியலாது. அவன்தானுமினியொருக்ஷணம் விஶ்லேஷம் பொறுக்கமாட்டான். ஸஹாஸ்மாபிஸ்துல்யோ பவது- இவன் யெங்களோடு பிரிக்கப்படாதே நாங்கள்பெத்தபேறும்பெத்து “ஒழிவில்காலமெல்லாமுடனாய்மன்னி,வழுவிலாவடிமைசெய்ய” திருவுள்ளமாயருளவேணும். இவனிழந்த காலத்துக்கும்படி யெடுத்ததுமாய் இப்போதுகலத்திலேசோத்தையிட்டுக் கையைப்பிடித்தாப் போலே தகையுண்டுநிற்கிறதேஶமும்தீரயிவனொருவனுமே ஒருதலையும் நாங்களெல்லாருமொருதலையுமாக விஷயீகரித்தருளவேணுமென்று வாக்யவசநத்திற்கும் பஹுவசநத்திற்கும் தாத்பர்யம். விபீஷண: - தேவரீரவனுக்கபயப்ரதாநம் பண்ணின படியாலே ராவணாதிகளெல்லா மிவனுக்கஞ்சும்படி பயாவஹனானான். “விபீஷணஸ்ய ஸசிவைர்த்ராதா ந தைராக்ஷஸைர்வேஷ்டித:” என்கிறபடியே ஶக்ரவத்விபூதியுமதோத்துகிறது. மஹாப்ராஜ்ஞ:-யஸ்மாத்தில் நிலகு

லேயாதபடி வரம்வேண்டிக்கொண்ட தெளிவுடையவன். "ஸீதாம் சாஸ்மை ப்ரயச்ச்சத்வம்" என்று ராவணனுக்குங்கூட ஹிதம் சொல்லும்படிக் கிடான ஸூக்ஷ்ம ஜ்ஞானமுடையவன். ஸமஸ்தமாகிற ஸம்ஸாரதோஷங்களும் பெறுகைக்கு ஸக்ருத்தாவ்யமான ஸாஸ்த்ரார்த்தத்தாலே வஶீக்ருதராய் "ராமோ விக்ரஹவாந் தர்ம:" என்னும்படியிருக்கும் பெருமாள் தாமே ஸித்தோபாயமென்று மிவர்தாமே விலக்குவாரைத் தெளிவித்தே கூரமாக்கி இருவகைப்படாதபடி பொருந்த விடுவாரொன்று துணியவல்ல மஹாவிஶ்வாஸரூபமான ஜ்ஞானத்தையுடையவன். "ஸம்ஸ்க்ருதம் ஸ்ருதம் ஸர்வம் ராவணே" என்று எனக்குப்பிறந்த பழியில்லாதவன். இன்னம் கலங்குகிற வெங்களைப்போலே யாயதி ஸம்ஜ்ஞை பண்ணினுகில் ராவணனெடுத்த கைலாஸத்தையும் வாலியெறிந்த துந்துபிகங்காளமும் பட்டதுபடித்திக்காட்டவேணுமிறே தேவரீருக்கு. ஸலீகும்வாஸூ தேவந: - காஶிராஜாமுதலான தரமுடைய ராஜகுமாரர்கள் பெறககடவப்பேத்தைகாட்டுக்கெழுந்தருளப்பண்ணின மஹோதாரணிகருடையஸூஸாதத்தாலே ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளும் நாமும்பெற்றாற்போலே இவனும் தேவரீருக்கு தோழனென்கிறத் தரம்பெற்று ராக்ஷஸஜாதிகுடல்துவக்காலுள்ள வழக்கறும்படிபண்ணியருளவேணும். நாங்கள் அடியோமென்றாலுண்மையாகிலும் தன்னீர்மையாலே இவனிசையான். எங்களுக்கு தோழனென்றாகிலும் தேவரீரைப் போலே இவனுமிசையும்படிபண்ணியருளவேணுமென்றாகவுமாம். "ஸஹாயோ ஸாஸ்த்" என்னுமவராகையாலேநாங்களடியோமாகவேணுமென்றிவருக்கு தாஸ்யம். ஸஹ்ருதேவத். தேவஸ்ரவணன் தம்பியான மேன்மையையிட்டு சுநாதரியாதே வாநரங்களையடிமைகொள்ள விவனை கினைப்பிடும்படி பண்ணியருளவேணுமென்று கருத்து. இத்தால் தேஹாத்மாம் முதலான அல்வழக்குகளெல்லாம்கழித்து ஸாமவதமேஷக்ஷமான ஸமவேஷக்ஷத்திலே நிலைநின்றவராகையாலே மஹாராஜர் பெருமாள்திருவடிகளிலே விபீஷணாழ்வானைச்சேர்த்து தாமவனுக்கடிமைசெய்ய உடுநாராயிக்கிறார். இப்படி ஶரணாகதனை விபீஷணாழ்வானுக்கு ஸமேஷீ தத்தையும் "நிவேதயதமாம்க்ஷிப்ரம்" என்றவனிரந்தபடியே

ஸஹகாரரான தங்களுக்கு அபேக்ஷிதத்தையும் மஹாராஜர் விண்ணப்பஞ்செய்ய அதடியாகப்பிறந்த ஶரண்யருடைய ப்ரஸாதம் சொல்லப்படுகிறது. ததஸ்து ஸூர்யபுத்ரஸ்ய ஶ்ரீராமஸ்ய ஶரணாகதி ஹிதம் நரேஶ்வர: | விபீஷணேநாஶு ஜகாம ஸங்கமம் பதத்ரிராஜேந யதாபுரந்தர:||" ததஸ்து ஸூர்யபுத்ரஸ்ய ஸகலருடையவும் ஶரணாகதனுடையவும் ஸந்நிதியில்காட்டில் மஹாராஜர் தெளிந்து விண்ணப்பஞ்செய்த பெரியவார்த்தையைக் கேட்டருளினபின்பு இவர்கள் காட்டித்தர நாமிப்பேறுபெற்றோமென்று பெருமாளுக்குப் பிறந்த ஸந்நிவிஶேஷத்தினுடைய வெத்தமிருந்தபடி. தத்ஸாத்ருஶ்யமும் தம்முடைய வ்ரதவிஶேஷமும் நிற்க இப்போது தோழன்மார் வாக்யமே ஶரணாகதவிஷய ஸத்துக்குக்காரணமென்று கைக்கொண்டருளினொன்று தாத்பர்யம். நரேஶ்வர: - ஶரணாகதரக்ஷணத்துக்கு முடிசூடின ராஜவம்ஶத்திலே பிறந்தபிறவி இப்போது நிலைநின்றதென்றிருந்தார். ஹரீஶ்வரேண ஹிதம் விபீஷணேந ஸங்கமம் என்றந்வயம். த்வாதஶ ஶ்லோகமெனகிற ஶ்லோகத்திலே மஹாராஜர் விண்ணப்பஞ்செய்த விபீஷணாதிகளுடைய ஸந்நிதியாநுஷங்கிகமாக ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானோடே தமக்குண்டானசேர்த்தியைத்தம்பேறாகப்பெற்றார். ஆஶ்ரித்ய திவ்யங்களெல்லாங்கழிந்தால் ஸர்வஸ்வாதந்த்ர்யத்துக்கு விளம்பமில்லையிறே. இது பெருமாளுடைய அவதாரப்ரஸ்துதஞ்சொன்னபடியாகவுமாம். "பதத்ரிராஜேந யதாபுரந்தர:" என்று தன்னில் ஸர்வஸ்வாகாரத்தாலும் பெரியனான பெரியதிருவடியோடே இந்த்ரனுறவு பண்ணினபோது இந்த்ரனுக்குப் பேறானப்போலேபெருமாளஶரணாகதஸங்கத்தைத தமக்கு நியந்த்ருஸித்தமான ஸஹஸ்ராஸமாகத் திருவுள்ளம்பற்றினொன்று தாத்பர்யம்.

இதி கவிதார்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஶ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ரஹஸ்யத்ரயஸாரே - ஶரண்யஶரணாகதஸம்வாதோ நாம
நவமோऽதிகார:.

ஶ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேஶிகாய நம:.

இப்படி யொன்றாலும் ப்ரதிபந்திக்கவொண்ணாத வொரு உக்தி விசேஷத்தாலே அபயப்ரதானம் ஶரணாகதன் கோலின ஸம்ஸித்தபடியை பொதுவிலேசொல்லிமேல் ப்ரஸ்துதப்ரகாரத்தை விவரிக்கிறான். "ராவணேநைவமுக்தஸ்து ராவணாநுஜ: | விபீஷணோ மஹாப்ராஜ்ஞ: ஸம்ஸித்திம் ஸமவேக்ஷ்ய ச ||" ராவணேந - மேன்மைகொண்ட அபசாரம் பண்ணவேண்டியிருக்க அஶக்யமொண்ணாதென்கிற அபயந்திருமபடி பரிக்ரஹித்த அவதாரக்ரமத்தில் நீர்மைவிஞ்சியிருந்தது. உக்தவாக்யம் ஸோ- என்று தாமருளிச்செய்ததுபோராமே, ஸ்நேஹம் ஸம்ஸ்க்ருஷ்- என்று மஹாராஜரையும் முன்னிலையாக்க அவரும், அஸாதிஸ்த- ப்ரஹ்லாதந் - என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய இப்படி முதலிகளுமிசைய பெரிய திருவோலக்கத்திலே எழுந்திருந்து ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானுக்கருளப்பாடென்ற பின்பு பெருமாள்பண்ணின அபயப்ரதானம் நிலைநின்னதாய்த்தென்று தோத்துகைக்காக விங்கே அபயேஷத்த - என்றனுவதிக்கிறது, ஸஹதஸ்ஸ்ப்ருஷ்ட நத: - ஶரணருடைய நிலையுடைமையிலும் நீர்மையிலும்மிகவுமீடுபட்டுதாழ்ச்சி மற்றெங்குந்தவிர்ந்து நின்றுளிணைக்கீழ்வாழ்ச்சிபெத்தான. அருளப்பாடுக்குந்தூரத்திலே உபிதாவஸாரம்பண்ணினுகவுமாம். ராவணாநுஜ:- நநஜேய மென்றிருக்கக்கடவ வணங்கலிலரக்கன் கிடந்தவயித்தில கிடந்தவனுக்கு வாஸ்வஹாவத்தாலேவந்த வகுத்தவிஷயத்தில் வணக்கமித்து. விபீஷண: - ஒருவயத்திலே கிடக்கச்செய்தே, விபீஷணஸ்து தர்மாத்மா ந து ராக்ஷஸசேஷ்டித: - என்று ஸம்ஸகணாதிகளில்காட்டில் வேறொருஜாதியாக பேர்பெத்தவன். மஹாப்ராஜ்ஞ:-தான்க்ஷணம்விளம்பிக்கில் பெருமாள் தரிக்கமாட்டாரென்றுதூரத்திலேயிங்கிதங்கொண்டு அறியவல்லபெரியவறிவாளன். ஸம்ஸித்திம் ஸமவேக்ஷ்யச - பெருமாளுடைய ஶரணாகத வாத்ஸல்யத்தையும் முற்பட்ட வானரமுதலிகள்பெத்த பேற்றையுங்கண்டுதான் உபேக்ஷ்யக்ருதிகளான ராவணாதிகளைத் திருத்தலாமோவென்று ஹிதோபதேஶாயாஸத்தாலேயும் வாத்ஸல்யத்தாலேயுமித்தனைகாலங்கால்தாழ்ந்ததுக்குலஜ்ஜித்து கவிழ்தலைவிட்டான். முன்பு கல்லுந்தடியுமாய்நின்ற வொலக்கத்தையும் பார்க்க வஞ்சிநின்றான்.

ளுபயோது முதலிகளெல்லாம் க்ருஷ்ணவிஷயத்தில் ஸ்ருதிவாஸிகள் போலே போத்திப் பல்லாண்டென்று நின்றநிலையைக்கண்டு ஸாக்ஷணிருந்த திவ்யதேசத்தினுடைய ப்ரபாவமிருந்தபடி யென்னென்றுபார்த்தானென்னவுமாம். கல்லுந்தடியும்புகட்டுகையுமஞ்சலியுமாய் எதிர்கொள்ள நெருக்கிநிற்கிற வோலக்கத்திலே தெண்டனிடவிடம்பார்த்தானென்னவுமாம். உத்யோகத்துக்குஸங்கதி, என்று வாக்யார்த்தம் தலைக்கட்டுகிறது. பாதபாத என்று மேலே அந்வயிக்கவுமாம். பாதபாதாவநிம்ஸ்ப்ருஷ்டா ஸாஷ்டாங்க நமஸ்காரஸ்ஸா தமக்கு சேஷபூதருமாய் பரதந்த்ரருமாயிருக்கையாலே தன் கைகளுங் கால்களும்போலே தன்னிலேசொருகி தனித்தோருபாயவிருக்ஷங்களில்லாதநாளு ராக்ஷஸரோடேகூட உத்தேஸ்யமானதிருவடிகளளவுஞ் செல்லவொண்ணாதபடி ஸஹஸ்ரவாரஸமுத்ரம்தள்ள திருவடிகளோடே பிறவித்துவக்குடைத்தானபூமியிலே விழுந்தான். பண்டுராவணஸ்தானத்திலே விழுந்துஏறிட்டுக்கொண்டராஜஸ்ஸெல்லாம்போம்படி ஸ்ரீநவகரஸ்ஸம்போலே ஸதந்த்ரபோயக்ஷமான திருமுன்பில் பூமியிலேவிழுந்து திருவடிகளேஸம்ஸ்லேக்ஷிக்கைக்கி யொமழ்றாய் பின்பெழுந்திருந்துவந்து திருவடிகளிலே தலைசாய்க்கவிழுந்தபடிசொல்லுகிறான், “ஸதண்டவத்ப்ரணம்யாத் ப்ரணிபாத விஸேஷணம் | பாதயோஸ்ஸ்வர்ணபூஷ்டே வந்தேஸஹஸ்ராக்ஷமேவஸ||” ஸதண்டீஸ்ஸாவிஸமததியிலேயுள்ளசிலர், “யஸயம்யஸயம்வயம்வயம்” என்கிறபடியே வந்தெறிகளான பஸயங்களோடு துவக்கத்து ஸம்ஸாரவஸீஷ்த்தைக்கடந்து விஷ்ணு பதத்தைக்கிட்டினால் பிறக்கும் வேறுபாடுபோலேயிருந்தது. ராவேஸ்ய-விஸீஷணாழ்வானுக்குபஸந்தபவரிஸவத்தாலே பிறந்தவரிதாவமெல்லாங்கழியும்படி ரஸணீயமாயிருந்தது, தயாதன்பெத்தமாதகமணித்தடமிறே, யஜ்ஞாதாபழயபோலிகளான யஜ்ஞங்கள்போ லன்றிக்கேயிருக்கிற ஸரணாமதியஜ்ஞம் ஒருவடிவுகொண்டாப்போலேயிருந்தான். பாதயோஸ்ஸ்வர்ணாசநவஷீ, “தன்மைபெறுத்தித் தன்தாளிணைக்கீழ்க்கொள்ளு மப்பன்” திருவடிகளிலேதனக்குநிலைநின்ற புகலிடத்தையாசைப் பட்டான். பாதயோநிபபாத-வென்றநுயிக்கவுமாம். இது ஸ்ரீவைகுண்டநாயகன் திருவடிகளை ஸ்ரீக்ஷ்ணபெறும்படிக்கிடைதலைப்பு. யிப்படி

ஒருவன் ஶரணாகதனாய்த் திருவடிகளைப் பெறும்போது அவனை ப்பத்தினார்க்கும் அவனுடைய ஆத்மாத்மீய ஸமர்ப்பணத்திலே அ வக்குண்டானபடியாலே தனித்து ஶரணாகதி பண்ணவேண்டாதே தனித்து ரக்ஷிப்பாருமின்றிக்கே ராஜஸேவகருடைய ஸ்த்ரீபுத்ர ருக்குப்போலே ப்ராப்த்யுபாயம் ப்ரஸாதமென்று "அபாஸ்ய நிஷ்ட்வா ... யாஸ்ய ..." இத்யாதிகளில் சொல்லுகிற ஶாஸ்த்ரார்த்தத்தை வெளியிடுகிறான். ... இப்படி ஸபரிகரனான விபீஷணாழ்வான் பெருமாள் திருவடிகளை ப்பெத்தபடி சொல்லி ... னுக்கும் ஸ்ரீவைகுண்டநாதருக்கும்போ லே ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானுக்கும் பெருமாளுக்கும் பிறந்த ஸம்வாதத்தாலே ப்ராப்திரஸபரீவாஹத்தை ... ஹரிக்கிறான். "அப்ர வீத் ... விபீஷண:| ... வ்ருத்தம் ... ||" ... திருவடிகளிலே ஆத்மாத்மீய ஸமர்ப்பணம் பண்ணுகையாலே "... ஸமர்ப்பணம்" என்கிறபடியே ... ப்படைத்த ப்ரயோ ஜனம் பெத்தான். திருவடிகளிலே விழுகையாலே ஶரீரம்படைத்த ஹலும் பெத்தான். இபபோது ... யமும் க்ருதார்த்தமாம்படி பெருமாளுக் கொருவார்த்தை விண்ணப்பஞ்செய்யப் பெத்தான். ... ஸேவிக்கடையாளமாக ... என்று ... ஶாஸ்த்ரத்தில் சொல்லுகிறபடியே பெருமாள்காட்ட இளையபெருமாளுக்கும் மஹாராஜருக்குமணுகத்துணுக்கிடும்படியா ன திருவடிபக்கத்திலே. ... பெருமாளுக்கு ... பண்ண விடங்கொடுத்திலன். ... - முன்பே நிவேதயத என்று முதலி களை முன்னிலையாக்கி விண்ணப்பம்செய்தான். இப்போது ... - யென்று மஹாராஜர்கொடுத்த தரம்பெத்த

வராகையாலே பெருமாள் தன்னுடனே வார்த்தைசொல்லப்பெத்
தான். விபீஷண: - பெருமாளுடனே இவன் ஏகாந்தத்திலேவார்
த்தைசொல்லுகிறபோது ராவணன் வழியிலொழிகின ராக்ஷஸர்க்
கெல்லாம் குடல்க்கரிக்கும்படியாய்த்து. பெருமாளிவனுக்கபயப்ர
தாநம் பண்ணினபின்பு இவன் பயமெல்லாம் இவன்விரோதிகள்
நெஞ்சிலே குடிபுக்கது. புத்³த்⁴யாக³ந்து - இவனுடைய புத்³தி⁴விசே
ஷம் இருந்தபடி ஸ்வத்தைக்கொடுத்து நம்பியாதே இவர்பேர்சொ
ன்னாரையெலலாம் ரக்ஷிக்கும்படி ந ஜாது க்ஷீயதே - என்கிற
நிலையிலே நின்றது. க்ருதஜ்ஞதையாகிற நிலைநின்ற புத்³தி⁴த்தோடே
கூடியிருந்ததென்னவுமாம். க³ந்து - தன் க்ருதஜ்ஞதைக்கும் விசி
ஷ்டத்திலுடைய மதிப்புக்குமீடாக பெருமாள்திருமுன்பேவிண்ணப்ப
ஞ்செய்தால் கேட்டாராதபடி செவிக்கினிய செஞ்சொல்லானவார்
த்தையை, ஸாந்த்வம் ஸாந்த்வம் ப்ரஹர்ஷணம் - இதுக்குமேலொரு ஸ்வம்க
ணிசிக்கவேண்டாதே, உபநீதா நாயாஸா: - என்கிறபடியே இப்
போதைய நஸ்வஸாரஸ்யமே புத்திவேஷமாயிருக்கை. மேலிரண்டு
ஶ்லோகங்களும் அபயத்தில்வந்த வ்ருத்தாந்தங்களை விவரிக்கின்றன.
அநுஜோ ராவணஸ்யாஹம். தேந சாக்ஷ்யும் கூடிக்கேழ்க்கவொ
ண்ணாதபடி அநந்யகாரியாய்க்கதறிவித்தராவணனுக்குப்பின்பிறந்
தவனாகையாலே அவன்வாஸத்தாலே தூஷிதமான குடலிலேபிறந்
தேன். தேநாஸ்ம்யவமாநித: - என்று தோஷங்களை நேராகக்கண்டு
ஸாத்விகாரவமாநம் பண்ணப்பெத்தேனாகில் அதுவுமொரு தரமாகி
லாய்த்து அங்கனன்றிக்கே நான் ஸாத்ர ஸாத்ர விவேகம்பண்ணாதே
ஹிதஞ்சொல்லப்போனதுக்கு ஸர்வாக்ஷர்க்களுக்குமுடிசூடினராவ
ணன் ஆளிட்டு ஸஹிக்க அவன்மொருக்குமாகாதேபோந்தேன்.
"ப⁴வந்தம் ஸர்வபூ⁴தாநாம் ஶரண்யம் ஶரணம் க³த:" தேவரீர் அநாலோ
சிதவிஶேஷாஶேஷலோகஶரண்யரானபடியாலே ராவணனிலும்
தண்ணியனான வெனக்கும் புகலிடமாவீரென்று விதா³ஸ்வரப்ர
ஸாதத்திலே ஒருவெளிச்சிறப்பு முன்காட்ட ஶரண்யமுக²வர்ணமூ
ர்த்தியுடைய தேவரீரை ஶரணமாகவடைந்தேன், ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நா
ய உதாத்ராதிகளில்ப்படியே முன்பே ஶரணாகதிபண்ணி தவாஸ்
ஸ்மீதி ச யாசதே - என்கிறபடியே ஸ்வரூபம்பெற்றவன் இப்போதுதிரி

ஷியும் ப்ரவ்ருத்தி பண்ணுகிறானல்லன். இது தன்னிஷ்டையை யநுஸந்தித்து தனக்குங்கூடப்பெருமாள் புகலிடமானபடிக்கு க்ருதஜ்ஞனாய்க் கொண்டாடினபடி. முன்பே ராஜ்யகாங்க்ஷீ ஸராக்ஷஸ: - என்று தனக்குப்பிறந்த பழிதீரும்படி உத்தரவாக்யத்திற்படியே தன்னுடைய அநந்யப்ரயோஜநத்வத்தை வெளியிடுகிறான். பரித்யக்தா மயா லங்கா - எங்களுக்கு குலக்ரமாகதமான படைவீடாயிருக்க இத்தை ஸரீஸ்ருபாஹ்யராயிருக்கும் பாஹ்யாதிகளுடைய தேஶங்களை ஸஜ்ஜநரானவர்கள்விடுமாப்போலே ஸவாஸநமாகவிட்டேன். பரித்யக்தா - பரித்யக்தா - அவ்வூரில் துவக்குடையவையெல்லாவற்றையும் அருவருத்தேன். மயா பரித்யக்தா - நான் துவக்கறவிட்டேன். தேவரீர் லங்கையென்றுபேரிட்டு ஒருவிலங்கை பூட்டுகிறீரோவென்று நடுங்காநின்றேன். மித்ராணி - மித்ரத்ரோஹவாதகம் என்றும்படியிருக்கச்செய்தே தேவரீரோடே விரோதித்த மித்ரர்களை ஶத்ருக்களென்றுகைவிட்டேன். தநாநி ச - ஸுவஹஸ்தம் தநம் ரக்ஷக: என்றும்படியிருக்கிற தநங்களையும் அவைத்தோட்டைத்துவக்குத்தானே ஶத்துக்களுக்குக்காரணமாகக்கண்டபடியினாலேவிட்டேன். சகாரத்தாலே பிதா மாதா தாரா புத்ராதிகளிற்படியே தேவரீர் திருவடிகளிலே ஸேவைக்கு விரோதங்களெல்லாத்தையும் விட்டேனென்கிறான். நாட்டார் ஸர்வஸ்வமென்றிருக்கு மவைத்தையெல்லாம் விட்டீராகிலும் அவத்தினுடையவிழவு நெஞ்சிலேகிடவாதோவென்றில் திருப்பாற்கடலிலே வாய்வைத்தவனுக்கு நாய்ப்பால்குடியாத விழவுண்டோவென்கிறான். பவத்கதம் மே ராஜ்யஞ்ச ஜீவிதஞ்ச ஸுகாநி ச - மே ராஜ்யகரணங்களும் ஸ்தாவானவென்னுடையஸத்தையும் போகங்களுமெல்லாம் தேவரீரையநுபவிக்கையாகிற மஹாஸமுத்ரத்தில் திவலைகளிலேயொதுங்கிக்கிடக்கும். இது ஸமுத்ரத்திலேகுளப்படியுமுண்டென்னுமாப்போலேயிருப்பதொருபாசுரம். இப்படி அநந்யப்ரயோஜநனான விபீஷணாழ்வானுக்குமேல் லங்காராஜ்யம்வந்தபடியென்னென்னில் அது ராமநியோகாநுவர்த்தநரஸிகனான விபீஷணனுக்கு "நின்னையேதான்வேண்டி நீள்செல்வம்வேண்டாதான் தன்னையேதான்வேண்டும் செல்வம்" என்கிறபடியே வந்ததத்தனை. இப்படி ஶரணாகதன் பாசுரத்திலே ஈடுபட்ட பெருமாளுக்குப்பிறந்த இரக்கத்தையும் அதடியாகவருளிச்செய்த ப்ரகாரத்தையுஞ்

சொல்லுகிறான். தவைஸ்த்ரஹாதியால் தஸ்ய சரண்யராவணனும் சரண்யப்ரயோஜநனானவனுடைய, தத்வநம் - ஸுக்ரீவ சரண்யாதந்த்ய மதிக்ஷ வ்யாக்ஷாரமாக அபாய நிவாரமான வசனத்தை ராமோவ தவ்ய விஜ - "ஸ்ராம் நாவிஸம்யதேதுவிஷயாவய தி நாஸ்த்ர தாநு விச்சேதாதி நவாயிதேஹார ராமோவிந்நாவிஸாஷதே" என்று கவிபாடினால் இதுவராமாயிருக்கும்படி மஹாதிஸயமுடைய பெருமாள் ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் காயத்தைப்பற்ற இனியொரு வக்தவ்யமில்லாமையாலே தம்முடையவதாரப்ரயோஜநமான உக்ஷ்யதிநாஸத்துக் குவயக்ஷமாக "ஸுவ்யாஹிதே தக்ஷ நராக்ஷஸா நாம்பவுரவதும்" என்று ராக்ஷஸவக்த்ராநத்தைக் கேட்டருளினார். வவஸாஸாம்க்ஷயிக்ஷேநம் - நீர் இதுக்குமுன்புபட்ட சிறுப்பெல் லாம் நமக்காகவன்றே. இதெல்லாம் ஏற்கவே கோலப்பெறாதே ஸாவராயரான நாமன்றே பட்டோமென்னுமாப்போலே இன் சொல்லாலே இவனையுருகப்பண்ணி யருளிச்செய்தார். அருளிச் செய்கிறபோது - ஜொவநாஸ்ராம் விபைதிவ - பெருவிடாய்ப்பட்ட வன் தண்ணீரைக்கண்டால் ஒருக்காலும் விடமாட்டாதாப்போலே பாரித்துத் தானென்னை முற்றப்பருகினான். உதாஹிகளிற்படியே சங்ஸவியானின்றுகொண்டு சநவயிகஷயாஸளஹாநாக நமராம மஹங்களான திருக்கண்களாலே ஸ்ரீவைசரண்யநாயன் மேக்ஷனைப் பார்த்தருளுமாப்போலே குளிரப்பார்த்தருளி ஆலாங்கட்டியைவிட் டெறிந்தாற்போலே யவனை "ஸீ தஸ்ஸெதா நிராமய:" என்னும்படி பண்ணிக்கொண்டு வார்த்தையருளிச்செய்தார். இதற்குமேலுள்ள தெல்லாம் ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் ஸௌநாரயித்த கைங்கர்யத்துக்கு உறுப்பான பாரிப்பாகக் கண்டுகொள்வது.

ராகாஜைராமஸுகஸ்வதஹணிக்ஷைநாயகஸ்த்ரஹ்வஹஜ்ஞ உம்ஷ்டர

ஹ்ராக்ஷம்வம்வ்ரஹஸம்உஸவேக்ஷம்கஹகணநாதிகாயள।

வ்ரஹாவஸ விஞகம்ஹாதிகயேகராக்ஷம்வஹக்ஷ்ம்உத்ரமத்ரம்

ஜிகாவவைஸ்ரவஸி ஹிஸம் * ஸஹரவவேயீஉத்ராவணம்ராஸேஉத்ர:॥

கவதிஸ்வைம்கடேஸம் வஹஸஸம்ஸக்ததம்ஷிகாதஷ்யம்।

அபயப்ரதாநஸாரம் ஸாரவ்யாஸாதவஸயம்வ்ரஷிவக॥

* ஸவைவேஸீயக - உதிவாஹரம்.

பொன்னையிகழ்ந்து மிருகங்கள்புல்லிய புல்லுகந்தால்
மன்னரொடொப்பதப் பொன்னலதேமன் னுலகனைத்தும்
தன்னையடைந்திடத் தானருள்செய்யுந் தனிச்சிலையோன்
பொன்னடிநாமடைந்தோம் புறமாரென்கொல் செய்திடிலே.

வேதத்திரளில் விதியுணர்ந்தோர்கள் விரித்துரைத்த
காதற்கதியையும் ஞானத்தையுங் கருமங்களையும்
சாதிக்கவல்ல சரணகதிதனி நின்றநிலை
ஓதத்துடங்கு மெழுத்தின்றிறத்தி லுணர்மின்களே.

மூவுலகுந்தன்பிழையைத் தானேசாற்ற
முனிவர்களுந்தேவர்களு மூனிந்தவந்நாள்
தாவரிதாயெங்கும்போய்த் தளர்ந்துவீழ்ந்த
தனிக்காகந்தானிரந்த வுயிர்வழங்கிக்
காவலினியெமக்கெங்குங் கடனென்றெண்ணிக்
காணநிலையிலச்சினை யன்றிட்டவள்ளல்
ஏவல்பயனிரக்கமிதுக் காறென்றோது
மெழிலுடையாரிணையடிக்கீ ழிருப்போநாமே.

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஸம்ப்ரதாய பரிசுத்தௌ
ப்ராப்தி ப்ரகார ப்ரபஞ்ச:
உபஸம்ஹாராதிகார:.

கவிதார்க்கிகஸிம்ஹாய கல்யாணகுணசாலிநே|
ஸ்ரீமதே வேங்கடேசாய வேதாந்தகுரவே நம:||

ஸம்ப்ரதாய பரிசுத்தி:
ஸம்பூர்ணா:.
ஸ்ரீமதே நிகமாந்தகுரவே நம:.

ஸ்ரீரஸ்து.

அபயப்ரதாநஸாரே

ஶுத்தாஶுத்தவிவேசிகா.

பக்கம்.	வரிசை.	அஶுத்தம்	ஶுத்தம்.
ங	ரு	யிருக்கிற	இரக்க
சா	உ	ரக்ஷாகாங்க்ஷி	ரக்ஷாகாங்க்ஷி
,,	க0	ஸந்தேஹா	ஸந்தேஹா
எ	அ	என்கிறபடியே	என்றும்
,,	கங	ஶரணாகதியை	ஶரண்யதையை
,,	,,	குடுக்கவே	கடக்கவே
அ	கக	காகுத்ஸம்வரிஷ்டஃ	காகுத்ஸம்வரிஷ்டஃ
கூ	ரு	அத்தைக்கண்டுகொள்ளாமை	மற்றக்கண் கொள்ளாமை
,,	,,	கொலை	கொல்
க0	கக	விபீஷி	விபீஷிக்கு
கஉ	உ	பொருத	பொருந்த
,,	கூ	தெனறுதனக்குத்தாமே	தென்னென்னுத்தாமையாலே
,,	ருக	விஷயத்தையும்	விஶேஷத்தையும்
கரு	உ0	ஸம்ஸமர்ம்	ஸமர்ம்
,,	உஅ	குடிமக்கள்	குடும்பங்கள்
கசா	சா	வ்ரதம்	வ்ரதம்
கரு	க	வவரோதித:	வ்யாவரோதித:
,,	ரு	பண்ணின	பண்ணி
,,	கஉ	கோவி	கோவினதென்னெனில்
,,	உஉ	இவ்வநந்ரு	இவனநந்ரு
,,	உஎ	கிளர்த்தி குதிர்யையடைகை	தளர்தியை அடக்குகைப்
கசா	எ	விடாத	விடான்
,,	கூ	மருவுத்திரமாத்திரம	மறுமாத்தம்
,,	கச	செய்து	செய்தது
,,	உஉ	பெருமாள்	ஆழ்வான்
,,	உஅ	ஸஸம்யவ	ஸஸம்ஸ்வ

பானும்.	வளி.	அஸுத்தம்	ஸுத்தம்.
,,	௩௦	மிருக்கொண்	மீறிக்கொண்
௧௮	௧௧	பிறங்தேன்	போங்தேன்
,,	௧௮	ஹுரெரு:	ஹுரெரு:
௧௯	௨௮	வகயடு	வகஷ
௨௦	௭	மாணநிஜெடுரஷமா ணவகஷம்	நிஜெடுரஷமாணம்
,,	௧௫	அவிரா	விரா
,,	௨௨	முன்	நாமும்
௨௧	௮	உன்னிலே	உள்ளில்லே
௨௨	௩	ஞனுக்கே	ஞனுக்கே
௨௩	௨	படாமை	படாதே
௨௪	௧௪	ராக்ஷவாறு	ராக்ஷவா:
௨௫	௨	ரான	ராக
௨௭	௨௫	வ்யொமாரக்ஷாரஹி தனுய்	வ்யொமாரஹிதனுய்
௨௮	௧௨	பின்துடர்ந்து	பின்துடர
௨௯	௨௩	ஸம்ஜெயாக	ஸம்ஜெயாலே
௩௨	௩௧	தாலென்றபடி	தாலேயாதலென்றபடி
௩௩	௧௨	தன்னே	தானே
,,	௧௯	கணக்காளிகளாக	கண்காணிகளாக
௩௪	௩	ஹிதம்	யுவம்
,,	௨௨	த்ரு	த்ரு
௩௮	௨௩	யமோமான	யமோமான்
௩௯	௨௫	ஸீரு	வ்யவிஸெஷ
௪௦	௫	ஐதரிகள்	ஐதரிகளில்
,,	௯	ஸம்யங்கழிந்தால்	ஸம்யகங்கழிந்து
௪௨	௫	அங்கனன்	அங்ஙனன்
,,	௨௭	தகயுண்டு	தகையுண்டு
௪௩	௧௯	ஸஜாதி	ஸஜாதியில்
௪௪	௧௯	திஸம்யங்க	திஸம்யகங்க
௪௪	௨௪	ஸித்த	ஸித்த

പൃഷ്ഠം.	പങ്‌ക്തിഃ.	അശുദ്ധം.	ശുദ്ധം.
௪௫	௫	ஸவேஜ்ஞாகயக	ஸவேஜ்ஞாகயாநு
,,	௧௯	வணங்கலில	வணக்கமில்லாதவ
,,	௨௬	ஸவேஜ்ஞாகயக	ஸவேஜ்ஞாகயாநு
,,	௨௮	ஷிகளைத் திருத்தலாமோ	ஷிகளையும் திருத்தலாகலாமோ
,,	௨௯	ஷெஶாயூஹோ	ஷெஶாயூஹோ
௪௬	௧	ரூதிவாஷிகர்போலே	ரூதிவாஷிகளைப் போலே
,,	௧௦	சொருகிதனி	சொருகித்தனி
,,	௯	தமக்கு	தனக்கு
௪௮	௧௭	கூடிக்கேழ்க்க	கூடிக்கிட்க்க
,,	௨௧	தராமாகி	தராமாக